

III. 72. 7/1989 VI. 469. D. 129
242
LÁZÁR MIKLÓS

VALLÁSOS KÖLTEMÉNYEI

CSIKSZEREDAI R. K. GIMNAZIUM
tanári könyvtára

A. 266.

csop.

szám

10/1989

PEST, 1857.

NYOMATOTT BEIMEL J. ÉS KOZMA VAZULNÁL

— Aldunásor, kegyesrendiek épületében. —

245

1812

1812

A. 245

1812

1812

1812

TARTALOM.

Előhangok	1
Dicsértessék	4
Jair leánya és egy beteg nő	8
Van, a ki	16
A kafarnaumi pogány főnök	20
Ha szívem a bu	30
Jézus Názárethben	31
B. Sz. Anyához	42
Jézus szelleme	51
Az adópénz	57
Boldogság	69
Az imádkozók	74
Sok bajom van	82
Lázár és a dús gazdag	84
Annyi gondjaim közt	92
Péter és Malkusz	95
Hajdan és most	102
Szűz szent Dorottya	104
Látom, látom	109
A hálás samariai	113
Erény-dalnok	120

Jézus a templomban	122
Akkor leszek boldog	128
Péter napja	131
Békén ülök	138
Lázár föltámasztása	141
Estve	158
Jézus a zsinagogában	160
B. Szűz szeplőtelen fogantatására	163
Néhány boldog percz Emínauszban	168
Hit, remény, szeretet	185
Jézus Jerikóban	187
Czélhoz értem	219
Jegyzetek	223

ELŐHANGOK.

Ne olvasson engem, még reám se nézzen,
A ki rabja holmi földi szenvedélynek,
Dalaim nem percznyi éltü örömeknek
Bájról beszélnek :
De kinek hű keble lángol szent hitünkért,
Jól teszi, ha mellém szépen letelepszik ;
Csak akad dalimban egy-két jámbor eszme,
Elmulathat velök egy-két röpke perczig.

Ne olvasson engem, a ki a dalokban
Szereti a szép szót, a szavak virágít ;
Máshan áll dalaim ékessége, más, mi
Bennök él, világít.

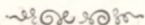
Jézus egyszerűn szolt, mért beszéljek máskép ?
 Ő az én példányom, áldott előképem ;
 Sőt, az Isten tudja, de nekem úgy tetszik,
 Mintha eszméket is ő sugalna nékem.

És ne olvasson, ki nem egész szivéből
 Híve, imádója Jézus szellemének :
 Annak úgy is ajkim buskomoly igéi
 Untatók lennének.
 Elő hittelt érzélem kell ahhoz,
 Hogy valaki lantom hangjait megértse :
 A vadonban árván nyögdelő gerlének
 Érti-e nyögését a bagoly, a vércse ?

És ne olvasson, ki itten, e vadonban,
 — Mi egyéb vadonnál ez a földi élet —
 Hejh ! ki e vadonban egyebet nem hajhász,
 Csak gyönyört, csak élvezet,
 S a kinek szivéből a gyönyör hatalma
 Minden szebb s magasztosb érzetet kizárván,
 Úgybe sem veszi, hogy itt-ott egy bus lélek
 Nyög közös anyáknak elhagyatottságán.

És ne olvasson, ki . . . de minek riasztom
Vissza önmagamtól én a közönséget?
Sokan úgy se jönnek hozzám dalaimnak
Hallgatása végett!
Vagy talán inkább én dobjam el a lantot?
Arra vagyok küldve, ¹⁾ nekem zengenem kell!
Oh ha megnyerhetnék csak egy szívet annak,
A ki engem küldött, gyöngé énekemmel! ²⁾

DICSÉRTESSÉK . . .

Dicsértessék az ur Jézus Krisztus !
E szavakból áll az üdvözlésünk ;
Igy köszöntjük jámbor feleinket,
Dust, szegényt, ha lakjaikba lépünk.

Szép szó, nagy szó, s illik ajkainkra :
Ez egélyünk végső gondolatja ;
Jézust vallja, a ki e köszöntést
Jó keresztény módra elfogadja.

Jézus Krisztus mindenünk mi nekünk :
Szent kegyéből birjuk, a mit bírunk,
Ő reményünk, gyámolunk, vezérünk,
Orvosunk és sebeinkre írunk

Ő töré szét a súlyos bilincset,
Melyben árva őseink nyögének ;
Ő dönté meg átkozott hatalmát
A lenyügzött ember ellenének.

Üdvezítőnk tön eleget értünk
A megbántott Úr igazságának ;
Vérc által lőnek szabadokká ,
Kik jogvesztett rabszolgák valának.

S nem elég hogy gyászos szolgálágunk
Rabigája ő általa eltűnt :
Érdeméből megkérlelt atyánknak
Gyermekei , örökösi lettünk.

S hogy e vagyon soha el ne veszne,
— Szerzeménye annyi küzdelmének —
S a nevében hívő nemzedékek
Korrul korra abban részt vennének :

A sátántól visszaküzdött tért ő
Gazdag szőlőtőkkel ülteté be,
S kik azt folyvást védenék , mivelnék ,
Munkásokat küldé szőlejébe.

És szakíta hívei számára
 Dúsan termő rétet, szántóföldet,
 S kertet szerze, melynek híves árnyán,
 Ki hisz benne, szép napokat tölthet.

S hogy megmentse művét a veszélytől
 Szirt-alapra építé a várat,
 Melynek szeglet-köve ő lőn, s melynek
 A duló vész, s a pokol sem árthat.

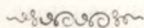
És e várban van halomra gyűjtve
 Vére dija, élte szerzeménye;
 S melylyel alkot, fentart és országot,
 Nagy hatalma is itt van letéve.

Itt az égi fény, az olthatatlan,
 Mely a kerek földre elvilágol,
 S az erő itt, mely a bánat anyját
 Számüzendi egykor a világból.

Itt a hágsó, megvalósult képc
 Jákob édes, Jákob szép álmának,
 Melyen a hü s bátor szellemeknek
 Angyalok a mennybe utat tárnak.

Es e várban van a munkásságnak ,
A sikernek és áldásnak széke,
S hogy malasztit mi reánk áraszsza,
Innen lép ki egykor a közbéke.

Minden jónak Jézus a szerzője,
Nagy, dicső, szép ő általa áll fen . . .
Mondja minden híve : Dicsértessék
Az ur Jézus mindörökké, Amen.

JAIR LEÁNYA ÉS EGY BETEG NŐ.

Sz. Máté 9.

Jézus Máténál van, Alfeusz fiánál,
Szent körébe gyűlve állnak ifjak, vének,
Eldelik az igét, a mely ajakáról
Édesebben zeng le, mint a legszebb ének ;
Közcsodálkozást szül ajka minden hangja,
A szívet betölti, lelket elragadja.

Mi ez ? mint mikor a nyári tiszta égre
Sűrű felleget hajt a szél délnyugotrul,
Minden arczról tűnik az öröm sugára,
Minden szem a terem ajtajára fordul,
Honnán érkezőknek hallik suttogása,
Alig várja sok, hogy a jövőket lássa !

Jair lépett díszes teremébe,
 A zsinagogának tisztos fejedelme ;
 Tört szemében köny ül, a bu e jeléről
 A kesergőt kiki fölismeri benne,
 S tudván, hogy ki lehet orvosa bajának,
 Részvevön Urunkig neki útát tárnak.

Megy Jair zokogva, s már a tárt ösvényen
 A vigasz fejének közelébe ére,
 S szól : „Uram, e perczen hala meg leányom,
 Jöjj, érintsd, föléled szívem örömére !“
 Jézus hallja a hit ígéit, s megindul,
 Hogy Jairt megmentse a lesujtó kintul.

Jézus bárhová ment, őt a nép követte,
 Most meleg részvétellel sietett utána ;
 Tárgya a beszédnek, mely közajkon forga,
 Lehetett-e más, mint a bus atya lánya ?
 „Feselő bimbó volt, mondják, e szüz élte :
 S mielőtt kinyilt, im a halál letépte !“

Foly a szó... s csak egy nő van a néptömegben,
 Kinek önbaján csügg fájó gondolatja ;

E nőt, e szegény nőt annyi évek óta
A nyomor, bu, inség gyötri, sanyargatja;
S mert erő segítni e rég szenvedő nőn
Nem volt, sorsa napról napra leverőbb lőn.

Mostan a sereggel követi Urunkat,
S felsohajt, reája bús szemeket vetvén:
„Vajha üdvkörébe be lehetne jutnom,
S csak, oh csak ruhája szélét érinthetném:
Vége lenne rögtön égető kinomnak!
Hogy tegyem? erőm nincs!... összezuznak, nyomnak.“

A hívő kebelnek ima a reménye:
A nő sóhaja is hő imára olvad,
S szól ahoz, a kinek üdvadó kegyére
Létőlő bajában biztosan számolhat:
„Isten, a gyengéknek pajzsa, őre, vára,
Nyujtsd ki szent karodat éltem oltalmára!“

Esd a nő . . . Jairnak látszik már a háza . . .
S arra a seregből többen rámutatnak:
„Menjünk, kél a szózat, lássuk hamvait az
Oly korán letarolt ékes áldozatnak!“

S mint midőn a szél a felleget szétszórja :
Jézus kísérete meggyérült e szóra.

„Most !“ kiált az asszony, s odalép Urunkhoz,
S ruhája szegélyét már megérintette.
Jézus visszapillant, s szól : „ki illet engem ?“
Hallgat a nő, Péter válaszol helyette :
„Nézd, Uram, körödben mily nagy sokaság van.
Hogy tudjuk, ki illet e nagy sokaságban !“

Jézus szétttekint, és keresi szemével
Azt, ki titkos kézzel öltönyéhez ére,
A nő észrevette Mesterünk szándékát :
Fült, fagyott kiépült tagjaiban vére.
„Illeté valaki, mond az Ur, ruhámat :
Érezém, midőn rá gyógyyerőm kiáradt !“

A remegő asszony e szavakra látta,
Hogy tovább titokban nem maradhat tette :
Föltekint az Urra, majdan meghajolván
Boldog keble titkát nyíltan fölfedezte :
„Uram, oh ne ítélj szigorun felettem,
Öltönyöd szegélyét im én érintettem !

„Már tizenkét éve, hogy nyomorral küzdök,
 Gyógyszer s ápolás nem adtak egészséget ;
 Te levél bizalmam s éltem végreménye,
 Lelkem szent körödbe jutni égve égett.
 Eljuték . . . s mert biztam lényed erejében :
 Im hived előtted esdve áll de — épen !“

„Menj hited megmentett !“ mond Urunk, s nyugottan
 Folytatá útját a bámuló sereggel ;
 Már Jairhoz értek. . . Jézus a lépcsőn jár,
 Mely a gyászterembe igényest vezet fel.
 Honnan a hangászok bánatos zenéje
 S fizetett siróknak jaja bűg feléje.

A terem küszöbén Mesterünk megállván,
 Hallgatást parancsol a siró feleknek,
 És a síposoknak, kik a himbájában
 Letörött virágnak zajjal tisztelegnek,
 Szólván méltósággal : „Mire e zaj s lárma ?
 Nem halt meg, csak alszik Jairnak leánya !“

Majdan távozásra jelt ad mindnyájának . . .
 Mennek a vezeklők, s Jubal unokái

Mennek és kaczagnak, ők a kaczagást, ha
Ép akarták volna, sem tudák megállni :
„Lám ni ! — mondák gunynyal — mire e zaj s lárma ?
Nem halt meg, csak alszik Jairnak leánya !“

A farizeusok hozzájok szegődvén,
Mérgesebbé teszik e gunyos beszédet :
„Oh az áldott Mester most ugyancsak várhat.
Míg az alvónak vélt hunyt leány föléled !
No de ha kezeit ő teendi rája :
Új életre ébred Jairnak leánya !“

Mig күн гұныолóднак а фаризеусок,
Ben Urunk a gyászos ravatalhoz járul,
S halkan félrevonja a halotti leplet
A kimult leányka halvány orcájárul.
Ekkor zokogása nagy lőn az anyának.
Péter, János, Jakab vele zokogának.

Az apa elnyomván keble mély keservét,
Félve és remélve néze Megváltónkra ;
Kérni látszék őt, hogy a korán elhunythoz
Csak egyetlen szócskát, egy igécskét szólna :

Szólni akar, de mig ajki megnyilának,
Jobb kezét megfogja Jézus a leánynak,

S szól : „leányzó kelj föl!” Mint a rózsza kelyhét
Bájosolyra nyitja a tavasz sugára :
Életpir, vidámság szálla a leánynak
A halál lehetől fagyos orcájára,
S szemci miként a földeregő égnek
Tündöklő csillagi fényleni kezdenék.

Ott áll a Teremtő, jobbán a teremtmény,
Ő sugárzó arczczal, ez szendén mint hajnal ;
Ilyenforma látmányt nyujthatott az Isten,
S a szavára létre-jött legelső angyal . . .
Jair háladón néz üdve adójára,
Majd szeretett lányát kebelére zárja.

„Tartsd titokban tettem!” mielőtt távoznék,
E parancs-szó zenge Jézus ajakárul ;
De a künn zajongó sokaság előtt az
Elzárt gyászteremnek ajtaja kitárul :
S a feltámadottat a nép körülállja . . .
És a hir szárnyára kél Urunk csodája.

A farizeusok szörnyen haragusznak,
 Hogy Jair leánya csakugyan föléledt :
 Oda lesz hirünk e názarethi által,
 Régi jó nevünk már eddig is mivé lett! . . .
 Végre dohogás közt utra kerekednek . . .
 Dohogás vigasza a tehetleneknek! . . .

Bizzatok, ha elhal a vidor leánya,
 Fájó szíveteknek biztató reménye,
 Bizzatok az Urban! hű bizalmatoknak
 Kifejezhetetlen üdv lesz eredménye :
 Sirba szállt reménytek Jézus szózatára
 Új életre ébred, mint Jair leánya!

VAN, A KI . . .

Van, a ki a földi jólét
Karjain lel örömet :
Engem kincs, vagyon, dicsőség
S hir boldoggá nem tehet.

Múló élvek kutforrási :
Földi jólét, kincs, vagyon,
Melyek reggel még buzognak,
S szárazak már alkonyon.

Folyjon életem, mint folyt eddig,
Nem szűnő baj s bú között,
És legyek, mint voltam eddig,
Ellenimtől üldözött.

Szenvedések közt nemesb lesz,
S megszilárdul a kebel,
S megtelik a hála s részvét
Üdvadó érzelmivel :

Hálával az Úr iránt, ki
Enyhet ad keservinek ;
Részvéttel azok iránt, kik
Ugy, miként ő, küzdenek.

Hála, részvét egy bajokban
Edzett hű szív rejtekén :
Kell-e ennél itt a földön
Boldogítóbb élmény ?

Polyon éltem hát, mint eddig
Folyt örök baj s bú között,
Es legyek mint voltam eddig
Ellenimtől üldözött :

Csak az Isten el ne hagyjon !
Es ő itt van én velem :
Gyámolító szent kegyelmét
Perczről percze éldelem.

Megnyugvás szent akaratján
 A hajok sulya alatt ;
 Véghetetlen nagy tökélyü
 Lényén csüggő gondolat ;

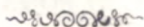
Csalhatatlan, szent szavára
 Épített hit és remény ;
 Odaadó hív szeretet
 A kebelnek rejtekén ;

Hő fohászok, a melyekre
 A nyomorban ő tanít ;
 Égi fény, mely földeríti
 A komor lét útait ;

Előize az örömnek,
 Melyet nyujtand a jövő . . .
 E malasztok, e kegyelmek
 Összesége tőle jó.

Csoda-e, hogy én a kinban
 Boldogságomat lelem :
 Holott abban ily kegyesen
 Bánik Isten én velem ?

Van, a ki a földi élvezek
 Karjain lel örömet :
 Nekem kín kell ! üdvem utján
 Az tarthat meg engemet ! . . .

A KAFARNAUMI POGÁNY FŐNÖK.

Sz. János 9, 46 — 54.

Boldog ember, a ki bizodalját helyzi
Isten jóságában :
Számára az élet utjain letéve
Üdv és boldogság van ;
Es ha mégis néha őt a keserűség
S kín meglátogatja :
Kebeléről a bu-fellegét elűzi
A kegyelmek atyja ! . . .

Egy atyát találunk tüzhelyénél ülve ,
Fia van a térdén :
Szemei eltelnek sűrű örömkönnnyel,
Gyermeke nézvé ;

Majdan öt atyai kebelére vonván
Mond elragadtatva :
Oh legyen megáldott, a ki nekem téged,
Kis liam, megtarta !

Még tovább is ömleng, és nem veszi észre,
Hogy vidám körébe
Kedves gyermekének anyja és vele több
Uri vendég lépe ;
Néma részvétellel nézik, hosszan nézik
Őt a jövevények :
Az atyai szívnek örömét zavarni
Óvakodnak, félnek.

Végre a nő halkán férjéhez simulván,
Mond a meglepettnék :
Nézd uram, barátid örömünk hírére
Ide gyülekeztek !
Felriad e szóra gyönyöre öléből
A fiúnak atyja.
S gyermekét a már öt ölelő anyának
Karjaira adja.

Csend van egy-két perczig, azután fogadja

Az atya barátit :

A szem, öröm és kedv nyilatkozatánál

Egyebet nem lát itt :

Ez sir, az mosolyog, ez örömét festi

Egy-két szíves szóval . . .

Végre a közösen örvendő nevében

Egyike felszólal :

„Uram, hogy lakunkig jött a hirnek szárnyán

Fiad betegsége,

Búdban, örömedben osztozó szivünk csak

E hő vágytul ége :

Vajha irt hozhatnánk atyai szivednek

Gyötrő fájdalmára,

S válnék fogyhatatlan öröm kutsejévé

Bánatod könnyárja.

Tudtuk, hogy fiadért dobogó szivednek

Gondja fogyhatatlan,

Nem jövénk hát hozzád, nehogy megzavarjunk

Mentő buzgalmadban ;

Am ahoz siettünk, a kitől az élet
S adományi jönnek,
És fiad javáért esdve áldozánk a
Deloszi győzőnek.

S ő, a halhatatlan, ki örök s tenyésztő
Fényt lövel s világol,
S fia, a ki visszahozta Hippolitoszt
A sötét világból :
Pythiusz, Apollo s Aesculap tarták meg
Gyermekednek éltét,
Akkor, a midőn már fonalát a Párkák
Csaknem elmetélték.

Mint szívükből áldjuk a nagy isteneket,
Hogy meghallgatának :
Ugy szivből örvendünk felujult kebeled
Nagy boldogságának.
Hidd szavunkat ! és jöjj, jöjj az égieknek
Égő oltárához :
Méltóak ők arra, hogy mentő kegyőknek
Háladólag áldozz !“

Az atya a szólót ajka végszaváig
 Nagynyugton hallgatja,
 De kilátszik arczán, hogy a szőlőjétől
 Elüt gondolatja :
 „Köszönöm barátim, válaszol, hogy rólam
 Megemlékezétek :
 Biztosítlak, hogy mint eddig, ezután is
 Szívem a tiétek.

De van egy szavam még. Tudnotok kell mindent,
 Mindent, a mi történt :
 Hogy megismerjétek, ki fiam megtartá,
 A nagy, a dicső lényt ;
 És ha egyszer őt, a jót megismerétek,
 Szinte lehetetlen,
 Hogy iránta forró érzelem ne gyuljon
 Áldó szívetekben . . .

Kis fiam beteg volt ! . . . minden pillanat új
 Vészszel fenyegette :
 Gondom, és anyjának ápoló szerelme
 Örökös felette ;

Megkísérténk mindent, a mi a nap alatt
 Gyógyszerül tenyészhet,
 És ki lön meritve felüdítésére
 Tudomány, bűvészet.

Nyujtánk áldozatot Paeon Aesculapnak,
 S Delosz istenének :
 Várván, hogy segíni a magas Olympról
 Hajlokunkba térnek ;
 De az ápolásnak s annyi áldozatnak
 Nem lett eredménye :
 Senki sem hívé már, hogy fiam a napnak
 Alkonyát megérje.

Nőm sirt ; én reméltem ! hajh de nem azokban,
 Ti kiket imádtok,
 Abban, kit nem értve, sőt csak alig sejtve,
 Áldok és imádok . . .
 Rég lakom e tájat, ismerem e népet,
 Ismerem egélyét,
 Mely a csüggedéstől ója e szegény nép
 Szenvedő kedélyét !

Egy, csak egy nagy Istent hisz e nép, ki által
 Mindenek léteznek,
 A ki egyszersmind bölcs fentartója is az
 Alkotott lényeknek ;
 Lényt, ki volt, van, és lesz : örök életének
 Nem levén határa . . .
 Ennek hódol e nép, tőle, mert igérte,
 Szabadítót várva.

És a szabadító, a hatalmas Isten,
 Szavait megtartván,
 Már a nép között van, uj, magasztos elvek
 Zengnek édes ajkán ;
 Minden hangja egy-egy fénysugár az égből ,
 S áldás minden lépte !
 A keserv fulánkját már hány szenvedőnek
 Szívéből kitepte !

Benne biztam én is ! . . . könnyeim kisirván
 A halálra-váltan,
 Mentem fölkeresni Jézust, és Kánában
 Őt fel is találtam :

Felsugárzó arczczal álla ott, körébe
 Vonva minden élet :
 A dicsőet áldva, tetteit csodálva
 Ezrek környezék őt.

Látván őt, remegtem ; de bizalmam hajta,
 Hogy körébe lépjek . . .
 Ott valék . . . s esengve kértem őt töméből
 A zajongó népnek :
 „Uram, jöjj le hozzám, mert siam végharczát
 Vija a halállal :
 Gyámolítsd kezeddal, tartsd meg őt szivemnek
 Nagy hatalmad által.

Egy feddő tekintet szála rám szeméből
 Mondhatatlan fénynyel,
 Melynek bájhatalmát századokig élve
 Sem felejténém el ;
 És reám pillantván monda méltósággal :
 Ha csodát nem láttok,
 Nem hisztek ! Igéim önmagokért hinni
 Oh mikor fogjátok ?!

E kemény hang Jézus áldott ajakáról
 Vissza nem riasztott,
 Sujra esdék : „Jöjj, ne vond meg gyermekemtől,
 Uram, gyógymalasztod !“
 Ő hámulni látszék bizodalمام hangján,
 S szóla : „Béke veled !
 Térj lakodba vissza, gyermekedet élve
 Anyja karján leled.“

Hittem . . . hogyne hittem volna a hatalmas,
 A dicső szavának,
 A kinck igéi annyi ezer szivre
 Üdvet árasztának ?!
 Hittem . . . és hitemnek elvevém jutalmát :
 Kit halálra-váltan
 Hagytam itthon, élve, szerető anyjának
 Karjain találtam.

Most, miután Jézus, s nem Python győzője
 Adta meg, mit kértem,
 S gyermekem megtartván , százszor becsesebbé
 Tette földi éltém ;

Most, mondom barátim, tisztelem hazámnak
Ösi hitregéit ;

De — szívére hévvel rámutatván — monda ,
De csak Jézus él — itt !“

Szolt a házi gazda, lángoló beszédit

Hallgatók barátai,

S a hatást , melyet tőn e beszéd reájok,

Meglehetne látni.

S szóltak lelkesülten : méltó hogy e látnok

Nagy nevét szűd áldja ! . . .

Hitt Urunk nevében a pogány főnök, és

Hitt egész családja.

Boldog ember, a ki bizodalmát helyzi

Isten jóságában :

Számára az élet utjain letéve

Üdv és boldogság van ;

Hogyha mégis néha őt a keserűség

S kín meglátogatja :

Kebeléről a bú fellegét elűzi

A kegyelmek atyja ! . . .

HA SZÍVEM A BU . . .

Ha szívem a bu s fájdalom emésztí
S kinját viselni már-már képtelen :
Szomorodottak hű vigasztalója,
Esdő imámat hozzád emelem.

S te, kinek annyi kín jutott a földön
Erénydus élted osztályrészeül,
Könyörgesz értem és gyötört szívemben
A létőlő bu s kin lecsendesül . . .

Oh légyen áldott, a kinek kegyéből
Szent Szűz, anyánkul tégedet nyerénk :
Veled lehet csak a hazába jutnunk,
Honnan mosolygva int az üdv felénk.

JÉZUS NÁZÁRETHBEN.

Sz. Lukács 4.

Nyílt pályája választott teréről
Názárethbe méne Jézus át,
Hol a Szent Szüz anyai körében
Tölté élte bájos szakát;
S mert szombat volt, a hogy oda ére,
Ment a buzgó nép imahelyére.

Már a lakban számosan valának,
S áradóban volt a buzgalom,
A szivekből szakadó fohászok
Áldó hangja élt az ajkakon:
És ki nem halt addig ima s ének,
Míg a szívek üdvet nem nyerének.

Csend van . . . Jézus a ház elnökéhez
 Járul, mondván : „Engedj szólanom !“
 Válaszul az könyvet ad kezébe,
 Melyből Jézus olvas hangosan,
 Szent könyvből Amosz jós fiának,
 Hol megírva e szavak valának :

„Im az Úrnak lelke van felettem,
 Ki fölkenvén, küldé engemet,
 Hogy hirdessem az öröm igéit ;
 Behegeszszem a szívsebeket ;
 Szabadságot adjak a raboknak ,
 Fényt, kik attól fosztva nyomorognak !“

A szent könyvet Jézus visszaadja,
 S az igéket kezdi fejteni :
 „Ez a kor az, melyben teljesednek
 A látnoknak jós beszédei ;
 Ez, melyet az ősatyák reméltek.
 Boldogok ti, kik e korban éltek !

Széttekintvén eddig a világban,
 Min akadt meg vizsga szemetek ?

Nemde, kinon, bánaton, keserven,
 Mikkél ti is harczban éltetek?
 Üdvét a sziv hol, s miben találá?
 Nem volt-e kin élte, s bú halála?

A teremtés remeke, az ember,
 Kit az Isten üdvre alkotott,
 Célhoz ért-e, élvezett-e itt len
 Egy derült, egy üdvpillanatot?
 Rab volt . . . földi vágyainak éle,
 Ment, a merre üzte szenvedélye!

Elfásultan türve szolgaságát,
 Szébb jövőre nem törekedett,
 Átkozá, ha már tovább nem bírta,
 Átkozá a szenvedéseket;
 S átkozá, mely szülte őt, az órát,
 A világot, s kinja okozóját.

A sátán, az ember ellensége,
 Kaczagott bus rabja átkain,
 Gyönyörére volt, mely őt epezté,
 Gyönyörére a nyomor, a kin;

S hogy kihaljon üdve végreménye :
Kín után kint hozza bús fejére !

A betegség annyi neme, mely az
Embert gyötri, tőle származott,
Ő fosztá meg a szemet fényétől ,
Ő vetett a nyelvre lakatot ;
Száraz tagok s a bélpoklosságnak
Rut fekélyi tőle származának.

Sőt hogy rabja földi kínos éltét
Pokolira változtassa át :
A G o n o s z a halhatatlan szellem
Porlakába fészkelé magát ;
S száműzve lőn az ember élve
Általa a sírok éjélébe.

És azoknak, kiknek sikerüle
Életüket szentül tölteni,
Az erényért dobogó sziveknek,
Teljesültek-e reményei ?
Nyertek jogot Isten országára :
De be volt a menny előttök zárva.

S ma is hány van, a ki az erénynek
Ösvényére lépne szívesen,
Bánja tettit, és eleget értök,
Váltig kérdi : hogy s mikép tegyen ?
Maga e vágy, uj kin okozója :
Mert e kérdést van-e ki megoldja ?“

—Ugy van, úgy van! — közbe szólnak többen—
Közösen e bajban szenvedünk,
A bünérzet és a javulási
Vágy epesztí, gyötri kebelünk ;
Igazságos ránk az Úr haragja :
S szent kegyelmét nincs mi visszaadja !

Halljuk, halljuk őt — rivalnak mások —
Mondhatatlan élv őt hallani,
Kegyelemmel teljesek s a méznél
Édesebbek ajka hangjai,
Halljuk őt! . . . és Mesterünkre néznek ,
S ő betölti óhaját a népnek.

„Ez volt sorsa hajdan az embernek !
De fölhozta Isten a napot,

— Monda Jézus — melyet látnokának

A jövő szebb egén mutatott :

Fen van a nap, terjedez sugára,

És az éjnek oszlik bus homálya!

S kit a látnok a jövőben szemlélt,

Ő a felkent, itt van köztetek ;

Lelketek nem sejtí-e ittlétét ?

Nem derül-e fel bus szívetek ?

Hisz ő írja a sebhedt kebelnek !

A nyomottak tőle enyhet nyernek.

Sánták járnak ; a némák beszélnek ;

A siket hall ; látnak a vakok ;

A raboknak törve van bilincsök ;

A kesergők arcza fölragyog,

S közepette búnak, fájdalomnak

A csatázók már nem átkozódnak.

Csodatettek kora ez, de a ki

E csodákat vágyik érteni,

Hallja igém : rajtam teltenek be

Izaiás jós beszédei :

Ím az urnak lelke én felettem,
S felkenetve tőle én küldettem!

Én töröm szét Ádám ellenének,
A kigyónak, átkozott sejtét,
S mely az ember éltét fenyegette,
Én veszem a vadkény elejét:
Nálam a fény, kik vakoskodának,
Bennem üdvét, s üdvvezért találnak.

Fel tehát, fel! jöjjenek körömbe,
Kiket a bűn súlyos átka nyom,
A magába szállt s törődött szivnek
Nyugodalmát én visszaadom:
Boldogok, kik hozzám hittet jönnek,
Élet-útja leszek a hívőnek!“

Szólt Urunk és félre ült szerényen,
S onnan nézte a nagy tömeget,
Mely szaván, mint a mezők vad nyája,
Mind egy lábíg fölkerelkedett;
S összeség itt ketteje, ott hárma:
Suttogás, zaj lesz, s a zajból lárma.

Megcsalódtak a názárethiek !
 Hallván Jézus csodatetteit :
 Hogyha másutt annyi sok csodát tőn,
 Gondolák, hát mért ne tenne itt ?
 Várják ... Jézus végzi a beszédet ...
 Megy ... reményök szépen semmivé lett.

S akkor kezdik mondani haraggal :
 E szavakból én nem látom át,
 Miért tartsam a régen ohajtott
 Messiásnak József ács fiát ?
 A szavakhoz jelek kellenének,
 Hogy higgyünk a ragyogó beszédnek !

Jézus látja a nép gondolatját,
 És szelíden újra szót emel :
 „Jelt kívántok, mond, s hogy gyógyításom
 Köztetek s e házbán kezdjem el :
 Nem proféta senki őnhonában,
 Így van ez ma, így volt hajdanában.

Éhhalál dult hajdan Izraelben,
 S kimeríte sok bus özvegyet :

És Illés, a bátor lelkiú látnok ,
A szidoni nőhez küldetett :
És általa, mert könyörge érte,
Mentve lőn az árva özvegy élte !

Elizeus proféta korában
Bélpoklos e honban hány vala ? !
S nem ezeken, Námánon segített
Száfát jámbor s önzetlen fia ! . . .
Mondom, így van, s így volt hajdanában,
Nem proféta senki őnhonában ! “

E szavakra vad üvöltés támad,
Ifju, öreg egyig fölkel-e :
— Látnok ő, s mi rosszabbak Námánnál ?
El, halálra, el innen vele !
Nőttön nő a néptömeg haragja ,
S végre Jézust dühvel megragadja.

Kün van Jézus . . . és a nép körötte,
Minden arczon átkos szenvedély,
Megrémül, ki őt e körben látja ,
S benne részvét bús fohásza kél :

Vége Jézus drága életének,
Ím felette elleni ítélnék !

Názárethez közel, egy hegylánczon,
Egy mélységes bércnyílás felett,
Szirttető áll, szédítő magasan
Szeldelő a szálló felleget,
S e tetőnek elhagyott tövében
Vad csoport van rá fölhágni készen.

Fel a hegyre ! zúgnak bösz haraggal,
És a fokról dobjuk őt alá ;
Méltó volna kínosabb halálra,
Mert magát ő fölmagasztalá :
A kevélység, nem szívünk haragja,
Az, mi őt a büszkét megbuktatja !

A csoport megy, s mint vészterhez felhő,
Fel-felzug s a szirtfokon megül,
Jézus már az ormon áll s orczája
Fénylik, mint nap fellegek mögül, . . .
Még egy lépés ! s vége életének
Hah ! reája már kart emelének !

Ah mi ez ? im Jézus visszafordul,
 Eltekint a zajgó tömegben,
 Int, intése útat tár előtte,
 S a tömeg közt bántatlan megyen !
 Hol van a nép lángoló haragja ?
 Im Urunkat elvonulni hagyja ! . . .

Zajló tenger, és a nép haragja
 Rombol és dul, semmisít, temet ! . . .
 Oh ki képes nyugalomra birni,
 Ha fölzúdul, tengert, tömeget ?
 Csak az Isten, ura a világnak !
 Áldott Jézus, Istenem, imádlak !

B. SZÜZ ANYÁHOZ.

I.

Kín gyötörte eddig keblem,
Bú ült arczomon,
Kedv- s örökre változott át
Most a fájdalom.

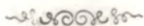
Lelkem élve mondhatatlan,
Üdve végtelen :
Mert tudom, hogy rád van bízva,
Szent Szüz, életem.

Te vezérlesz földi pályám
Rögös ösvényén ;
A veszélyben gyámolító
Kart te társz felém.

Ha elestem, akkor is te
Kéred az Atyát :
Mérsékelje a reám mért
Büntetés súlyát ;

S elfeledvén gyarlóságom,
S annyi vétkeimet,
Venne vissza szent kegyébe
Ujra engemet.

S teljesül, mit hő fohászod
Nekem esdve kért :
Szent Szüz, üdvez légy örökre
Ennyi kegyedért.

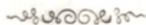
II.

Van-e kinzőbb érzelem, mint
A rossz öntudat ?
Sujt, emészt, öl, s kárhozatra
Tár széles utat.

S van-e nyájasb, édesb érzés
Mint az, a melyet
Nyujt a tiszta szívnek a jó
Lelkiismeret.

Fogyhatatlan örömeknek
Tára a kebel,
Hol az erény bájszülette,
Béke, ünnepel.

Azt vevé el, ezt adá meg
Szent imád nekem :
Kell-e több, hogy áldva zengjen,
Szent Szüz, énekem ?!

III.

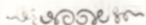
Tenger volt a bűnöm,
Árjai felett
Rémesen borongó
Felleg lebegett.

A vihar üvöltött,
Eletcsolnakom
Hányatott a vészben
Zajló habokon.

Egy percz még! ha töled
Meg nem védetem,
A halál kioltja
Arva életem.

Jöttél, és felettem
Derü támadott;
Esdél, s a zugó ár
Csendesült legott.

S a sík tengeráron
Sajkám partot ért! . . .
Oh fogadd el hálám,
Szent Szüz. kegyedért!

IV.

Oh mi édes itt az élet!
 Mily szép a vidék,
 A magas menny oly mosolygó,
 Szende, tiszta, kék!

Körülöttem mennyi bájos,
 Illatos virág!
 E liget a fáradottnak
 Enyhe árnyat ad.

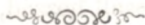
Fürge szellő, csacska csermely,
 Madár zengemény,
 Hoznak szűmnek örömet e
 Nyájas táj ölén.

Minden díszlik . . . a virágzó
 Réten, halmokon :
 Mint a völgyek hűs ölén sürr
 S forr a szorgalom!

Oh mi föld ez ? a kitartó
Munka bájhona :
Itt enyészett el keservem,
Mely eddig nyoma.

S ki vezérle engem ide ?
Te kegyes Anyám !
Szent neved e nagy kegyedért
Hogy ne áldanám ?!

V.

Képed nézem, s róla szemem
El nem vehetem ;
Sirsz, nekem is forró könybe
Lábbad a szemem.

Te könyezesz egyszülötted
Elhunytá felett :
En siratom vétkim által
Vesztett üdvemet.

Perczről perczre leverőbb lesz
 Sujtó bánatom,
 Oh mikép te, én is, én is
 Jézust siratom.

Jézus nélkül nincsen üdv, s nincs
 Üdvlakott kebel . . .
 Lelkem őt, a megbántottat
 Hol keresse fel?

Hő fohász száll hozzád, szent Szüz
 Lelkem mélyibül . . .
 Arczod éled, örömeddel
 Keblem földerül :

Visszaadta Őt neked a
 Sír, nekem imád . . .
 Áldd szivem a boldog Szüzet,
 S a kegyes Anyát! . . .

VI.

E szép névben : „édes anya!“
 Mennyi élv vagyon!
 Boldog én, hogy azt, dicső Szüz,
 Neked adhatom.

Jogot erre életemnek
 Üdve, Ő adott,
 Ő, ki szíved alatt nyere
 Ember-alakot.

„Fivéreim s nőtestvérim
 — Monda — ím ezek,
 Kik igéim- s tanaimon
 Hittel csüggenek!“

S én szilárdan hiszem, őrzöm
 A törvényeket,
 A melyeket egyszülötted,
 Jézus hirdetett.

Életemnek kegyes öre,
S fénye alkonyán,
Áldott szent Szűz, így levél te
Én nekem anyám!

S így levék én, porszülötte,
Gyermeked neked :
Oh lehet-e, hogy én téged
Ne tiszteljelek ?

JÉZUS SZELLEME.

„Közeleg
Az ünnep :
Holnapot elérve,
Felmegyünk
Sionra,
Jehova hegyére.“

Illattal
Vegyíti
A hajnal a léget :
De a dél
Sugára
Lankaszt, perzsel, éget.

Ha enyhet
 Hoz az est :
 Hívesek az éjek ! . . .
 Én Uram
 E nép közt
 Jót alig remélek.

Megy az Ur,
 S panasza
 Nincs Galileában,
 Szeretik,
 Imádják . . .
 De itt más határ van.

Süt a nap
 Keményen
 Garizim vidékén,
 Hűs árnyat
 Uramnak
 Szívesen adnék én!

Helyet, hol
 Pihenjen ,

Dávid nagy fiának
 Hívei
 Talán e
 Faluban találunk ?

„Keresünk ! . . .“
 Jakab meg
 János utra kelnek.
 Beh sokszor
 Csalódik
 Hite a kebelnek !

„Pihenni
 Kivánna
 Jézus házatokban !“
 — Kicsiny a
 Mi házunk,
 Nektek tágasabb van !

Nyugalmat
 Találtok
 Szent Siontok ormán,
 De itt nem !

Rivallnak
Gúnyosan, mogorván.

Jánosnak
S Jakabnak
Forr, pezseg a vére,
Sietnek
Az Urhoz
Ki a pusztá tέρre :

„Uram adj
Hatalmat
Boszut állni rajtok ;
Fejőkre
Az égből
Én tüzet ohajtok !“

Mind a két
Fivérnek
Egy az ohajtása :
Tűz által
Legyen rom
E bős z nép lakása.

Néz Urunk
 Szelíden
 S hosszasan reájok ;
 Majdan szól :
 „Boszúra
 Okot nem találok !

Azért, hogy
 Lakukba
 Bé nem fogadának,
 Legyenek
 Fiai
 Rögtön a halálnak ?

Nem, oh nem
 Lakik még
 Bennetek a szellem,
 Mely e föld
 Kódéből
 Mennybe fölemeljen !

Nem jövők
 Kiölni

En a vétkezőket :
 Hanem, hogy
 Az égnék
 Visszanyerjem őket ! “

Szólt az Ur,
 János és
 Jakab hallgatának . . .
 Szelleme :
 Kegyesség
 Isten egyfiának.

Oh a kik
 Szerinted
 Élni törekednek :
 Add Uram
 Szellemed
 A te híveidnek !

AZ ADÓPÉNZ.

Szent Máté 22, 12 — 23.

„Ti vakoknak vak vezéri,
Farizeusok!
Büszke fejjel, oly sietve
Merre tartatok?
Tán a gunyhók árva népe
Éhen, meztelen
Vár reátok harsonával
Ott az útfelen?”

— Nem megyünk mi adakozni,
Más a szándokunk :
A nagy hírű rabbival kell
Sikra szállanunk,

És legyőznünk József ácsnak
E merész fiát,
Ki látnoknak s Messiásnak
Adja ki magát!

„Oh csalódtok, nem Józseftől
Nyert ő életet :
Szűz anyának szűz méhéből
Szűzen született ;
Egyszülötte ő az Urnak,
Jött, hogy általa
Üdvezüljön, mi a bűnben
Elveszett vala ! “

— Hogy ki, és mi? nem kérdezzük,
Ismerjük mi őt,
Belzebubnak frigyársát, e
Vélt csodatevőt ;
Nyugtalan fej, ki a népet
Szítja ellenünk,
Meg kell, meg kell e merényért
Őt fenyíteni !

„Nem a poklok kényurától
 Van a hatalom,
 Melylyel Jézus segít, enyhít
 Annyi bűn, bajon :
 Mennyei az ő hatalma,
 Neki győzni kell !
 Hagyjatok fel agyatoknak
 Büszke tervivel !“

— Mi hagyjunk föl, Ábrahámnak
 Ivadékai ?
 Mi fogunk-e ő előtt
 Térdet hajtani ?
 S áldjuk őt, a názárethit,
 A ki por gyanánt
 Vakmerően tapod ősi
 Törvényt s hagyományt ?

„A törvénynek, mely csak árny volt,
 Ideje lejárt,
 Hozván ő az árny helyébe
 Fényt, örök sugárt.

Es e fényen csügg e nép közt
Ifju, agg kebel :
S ennek élvén, érte halni
Kész, ha halni kell !“

— Hajh a népkegy változékony,
Lenge, ingatag :
Áld, imád ma, holnap gúnyol,
Megvet, megtagad !
Tenger a nép, jaj ki rája
Bizza életét !
Felzajog, s a lét hajóját
Zugva dulja szét !

„Mesterünk ur a dühöngő
Tengerár felett,
Szól s szava lecsillapítja
A vihart s szelet :
S elmerítvén, szét nem zuzza
Élte csolnakát ,
A világnak szebb, dicsőebb
Fényben adja át !“

— Eh, eh ! szólnak, ... s gúnykaczajjal
 Elsietnek ők . . .
 „Menjetek csak, menjtek csak
 Gyáva kérkedők !
 Egy igécske Jézus áldott
 Istenajkirul :
 És rátok a gyalázat
 Fellege borul !“

II.

Üdvezítőnk áll s tanít a
 Templom közepén ;
 Ajkin a szó mennydörgés, majd
 Hárfazengemény.
 És körüle síri csendben
 Áll a néptömeg ,
 Tanainak égi fényén
 Bámul, édeleg.

Itt-ott néha gyöngén, mint az
 Esti fuvalom,
 Egy-egy esdő, fájó sohaj
 Kelt az ajkakon :
 Festé Jézus a jövő lét
 Nagy örömeit,
 S hogy azokban a jó Isten
 Kiket részesít.

S kijelenté : mint az üdvben
 Nem lesz ott határ :
 Úgy a kín is végtelen lesz,
 Mely azokra vár,
 Kiknek bünnel terhelt keblök
 Sivatag ürén
 Nem tudott meggyökeredzni
 A hit, az erény !

Arczon, szívben e szavakra
 Gond fogott helyet,
 És a lélek önmagába
 Szállt s elmélyedett :

„Oh ha majdan földi éltém
 Napja elmerül :
 Üdv jutand-e vagy örök kín
 Osztályrészemül ? “

Jézus még szól, de a csendet
 Nesz zavarja meg,
 Körzetéhez halkán egy kis
 Csapat közeleg.
 Dus palástba burkolt büszke
 S gőgös férfiak . . .
 El a néptől, tán pihenni ?
 Im megálltanak.

Suttogás van . . . Ugy lesz, ugy lesz !
 Bár mit is felel,
 Hah ezuttal ellenünknek
 Bukni, veszni kell !
 Ha nem-et mond, trón és kormány
 Ellen lázadott ;
 Ha igen-t, a nép fog állni
 Rajt boszut legott.

Most el! . . . szólnak, s mennek ők a
 Büszke férfiak.
 De mi ez? im arczatban
 Átváltoztanak.
 Hol a dacz? még nyoma sincsen,
 Urak! rajtatok;
 Mentek, ugy-e? hogy az Urnak
 Meghódoljatok.

Harsan a kürt . . . és e jelre
 A tömegén át
 Rés nyílik, s rajt a kigyófaj
 Átfurja magát,
 S míg Urunkig ér, vad boszu,
 Félelem, remény
 Kétes harczot küzd egymással
 Keklök rejtekén.

Im megálltak . . . s a vezér szól
 Alázatosan :
 Tudjuk, Mester, szavaidnak
 Edes hangiban

Bölcsesség van, s elfogadván
 Jó tanácsodat,
 Föltaláljuk a tökélyre
 Vezető utat.

Tudjuk azt is, hogy előtted
 Dús s szegény között
 Nincs különbség, benned védre
 Lel az üldözött ;
 S részrehajlást nem ismervén,
 Boszu, szeretet
 A jogosság szent teréről
 Félre nem vezet.

Szólj tehát, és mondd ki nyiltan
 Véleményedet :
 Idegen nép lehet-e ur
 Nemzetünk felett?
 S Isten népe adhat-e a
 Császárnak adót ?
 Szabad-e ezt tennünk ? mondd ki,
 Mester, a valót !

Szóltak ők, s a föltett kérdés
 Szájrol szájra kelt,
 Izgatottá és feszültté
 Tőn minden kebelt.
 S várják, Jézus véleményét
 Vágyván hallani,
 Hogy szavakra nyiljanak meg
 Aldott ajkai.

Mesterünkön van minden szem,
 De a követek
 S kísérőik rája nézni
 Sem merészlenek :
 Félvén, arcuk elárulja
 Gaz szándékukat,
 Földre nyomta szemöket a
 Vétkes öntudat !

Jézus rájuk néz szigorral,
 Ajka hallgatag,
 Majdan fájón felsohajtva
 Ily szókra fakad :

„Jó tanácsra nem fogékony
Többé szívetek :
Engem álnok cselszövők ti
Mit kísértetek ?“

„Adjatok egy adó-érmet ! . . . “
S hogy azt elvevé,
Szólt : „ez érmen a körirat.
Es e kép kié ?“
„A császáré !“ lön a válasz.
S Jézus felele :
„Igy, mit a jog kíván, azt kell
Tennetek vele :“

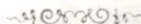
Adjatok meg a császárnak,
A mi az övé ;
Es Istennek híven, buzgón,
A mi Istené !
Igy betöltvén, mit a hála,
S a jog követel :
Üdvreménytek teljesíten
Nem enyészhet el.“

Hallja a nép Mesterünknek
Egi szózatát,
Hisz ; s szívét az üdvek üdve
Hullámozza át.

S mely nevét ne áldja, zengje,
Nincs nyelv, nincs ajak :
Mert köréből ellenségi
Elpusztultanak ! . . .

Adjátok meg a császárnak,
A mi az övé ;
És Istennek buzgón, híven
A mi Istené !
Véssétek be szívetekbe
E nagy szavakat :
Bennök van, mi mennyben üdvet,
Földön nyugtot ad !

BOLDOGSÁG.

A mire úgy törekesztek,
Nincs boldogság itt alatt.
Nincsen, mely kielégitse
A szivet, a nyugtalant !
A kék, mely ma boldogítja,
Bolygó fényként elrepül ;
S ki ma élvez, holnap búsan
Szól enyészett élvirül.

Van, igaz, van minden kornak
Saját élve, öröme ;
Ah ! de nincsen annyi, mennyi
Egy szivet betöltene ;

Ürt hagy a kéj, a hol aztán
 Fészket rak a fájdalom.
 Nézz körül, s több bánatot látsz
 Mint mosolyt az arczokon.

Boldog-e a gyermek, mert hü,
 Édes anyja öleli,
 S mert szerelme csókjai közt
 Folytak élte perczei?
 Tán egy perczig az, de már a
 Másikán sir, kesereg :
 Szívét nem a bú, — jövője
 Bus sejtelve lepte meg !

Kél a nap, s a vidám ifju
 A szabadba megy, siet.
 Oly mosolygó, mely ölére
 Vonja őt, a rét, liget ;
 Hallja a lomb suttogását
 S a fülmile lágy dalát :
 S elmerengve szívét, lelkét
 A gyönyörnek adja át.

Fén ragyog még a nap, s már ő
 Hajlokába bevonul,
 S ott epedő szívsohajok
 Szakadoznak ajkirul :
 Mely hő lelkét bántja, sérti,
 Mély s gyötrő az érzelem,
 S annál gyötrőbb, mert keservét
 Elbeszélni képtelen.

Zeng a dalnok . . . hallgassátok
 Ajka ihlett dalait :
 Tán örömet zeng, mely élvet
 S üdvét adva boldogit ?
 Bánat-könyű ül szemében,
 És kezében sír a lant ;
 Oh szakadj meg szív , számodra
 Nincs boldogság itt alatt !

Küzd a férfi . . . üdvadó hit,
 Boldog hon, nagy fejdelem :
 E nagy, e szép eszméken csüng
 Éber lelke szüntelen.

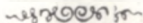
Fáradalmin testet is ölt
 Néha egy-egy gondolat . . .
 Van babérja . . . ám de többször,
 Dij fejében, bűt arat !

A derék ősz méltóságban
 Fénylik, mellén rendjelek :
 De neki a diszszalagok
 Foszlányoknak tetszenek ;
 Hajlik napja, s végsugarin
 Feltűnik a síri hant,
 S tört szívéből e sohaj kél :
 Nincs boldogság itt alatt !

Hol van hát, ha itt alatt nincs,
 Mi után úgy epedünk ?
 Vagy tán soha sem telik meg
 Boldogsággal kebelünk ?
 S teljes üdvért csak azért ég
 Oly hő vágygyal e kebel,
 Hogy, mint heve martaléka,
 Nyomorultan veszzen el ?

Oh ne aggj sziv ! ki beléd ily
 Forró vágyat szőtt , lehelt,
 Boldogítani fogja tudni,
 Mert hatalmas, a kebelt !
 De nem itt len . . . hajh a földön
 Minden látszat, tünemény !
 A valódi üdv hazája
 Fen van, fen az ég ölén.

Fen te nálad, Isten, a ki
 Vágyó szívet alkotál,
 Tartós lesz az üdv, melyet adsz
 A sziv leghőbb vágyinál ;
 S mely nyugalmát nem találván,
 Érted harczol itt alatt,
 Ott betöltöd örömekkel
 A szivét, a nyugtalant ! . .

AZ IMÁDKOZÓK.

Sz. Lukács 18, 10—15.

Szombat van . . . gyönyörű
Szép tavaszi reggel,
A nép csapatonkint
A templomba megy fel :
S ott képviselői
Minden kornak, rendnek
Össze-elegyednek.

Látni véneket ott
Felsugárzó képpel;
Ifjakat, kik arczán
Szent komolyság székel ;
Virgoncz gyermekeket
Nyugalmas helyzetben,
Némán, meglepetten.

A dus itt együtt van
 A kin emberével ;
 Bölcs, tudós, tudatlan
 Egymás mellett térdel ;
 Itt az üldözött fél
 Ellene körében
 Megtelepül szépen.

Csend van . . . az írásból
 Olvasnak egy cikket,
 A jó nép hallgatja,
 Véle Isten mit tett ;
 S szívét a menny anyyi
 Nagy kegye, malasztja
 Hő lángra gyulasztja.

A végszó elhangzott,
 Füstölög az oltár,
 A főpap előtte
 Teljes diszben ott áll,
 Könyörög, s imája
 Szétáradó hangja
 Népét elragadja.

Felsohajt mindenki
 Jákob Istenéhez,
 S ajtatos ajakkal
 Elmondja, mit érez :
 Az hálára buzdul
 A nyert lelki jókért ;
 Ez, hogy tisztas kort ért.

Aldást ez magára
 Kér, az nemzetére,
 Esdvén Megváltóért,
 Kit Isten ígére :
 Hogy sok szenvedési
 Izrael népének
 Várt véget érnének.

Más, mert szívét szétdult
 Boldogsága romja
 Elviselhetetlen
 Kinteherral nyomja ;
 Kinek jóvoltából
 Keble megpihenhet :
 Istentől bir enyhet !

Szóval, mint tavasszal,
 A nap bájsugára
 Életet árasztván
 A kopár határra,
 A patak virágos
 Partin nyiló kelyhek
 Illatot lehelnek :

Úgy a szívek ottan,
 Hol örök kegyár van :
 Isten közelében,
 Isten hajlokában,
 Megnyiltak, s a bennök
 Rejlő érzemények
 Illattá fejlének.

Mi más az imádság,
 Mint kellemes illat,
 Mely szivünk kelyhéből
 Fejledezvén felhat,
 Fel a mennybe, ha a
 Bűnök légkörében
 El nem vész végképen ?

De ki áll amottan,
A templom közepén,
Oly negédes fejjel,
Oly daczczal, kevélyen :
Mintha minden, a mi
Szép, dicső, ő benne
Egyesülve lenne !

Farizeus ! . . . ennyit
Tán elég tudnotok,
Hogy ez öntelt lényről
Légyen fogalmatok ?
Mostan, hogy láttassók,
Mert imára készül,
Feláll a székrül.

Széttekint . . . de immár
Ajakai mozognak :
..Hála legyen Isten
A te jóvoltodnak,
Hogy nem vagyok olyan,
Mint más ember, keblem
Tiszta, fedhetetlen!

Nincs bünöm, mely éji
 Almimból felrázna ;
 Nem vagyok sem rabló,
 Sem orv, sem parázna,
 Mint milyen, — mond, gúnyra
 Szedvén ajkredőt —
 Mint e vámszedő itt.

A tized törvényét
 Soha át nem lépem ;
 A bűjtöt megtartom
 Kétszer minden héten ;
 Adakozásimból
 Számtalanok élnek :
 Özvegyek, szegények !

Még magát bölcs Szádok
 Büszke tanítványa
 Isten szent házában
 Ekkép veti, hányja,
 S pöffeszkedik lelke
 Képzelt szépségében,
 S mást lenéz kevélyen :

Addig a vámszedő
 Lesütött szemekkel
 Áll, sohajt : „Nagy Isten,
 Vétkeim feledd el!“
 S mellét vervén felnyög :
 „Isten, üdvességem,
 Légy irgalmas nékem!“

Mert a szív elrejtett
 Érzeményi felett
 Embernek itélni
 Nem szabad, nem lehet:
 Őt halljátok, ki a
 Dobogó kebelbe
 Érzeményt lehelle.

„A farizeusnak
 Kérkedő imája,
 Mond Urunk, Istennél
 Kedvet nem találá;
 Vétkei viszont a
 Gúnyolt vámszedőnek
 Megbocsátva lőnek.

Mert a kegyelmeknek
 Foghatlan tárháza
 Megnyilik annak, ki
 Magát megalázza;
 De törekvései
 A daczos kevélynek
 Soha czélt nem érnek.

Oh tehát ha kedves
 Lelki üdvességtek,
 Ha el nem enyésző
 Elvek után égtek :
 Legyen alázatos
 Szívetek, imátok !
 Ez végszóm hozzátok.

SOK BAJOM VAN . . .

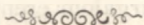
Sok bajom van nekem e világon,
Hajh de nincsen üdvem, boldogságom !
A mi van, csak avval kell beérnem :
Szebb jövőre bajjal gyűl az érdem !

Ez az élet harcztér, terhes pálya,
Hogy csatázzunk, küldeténk reája ;
A ki harczol, kényén nem pihenhet :
Csak ha győzött, lel nyugalmat, enyhet.

De ha győzött, de ha célhoz ére :
Nem hervad el koszorúja ; bérc
Kárpótolja minden földi kínját,
Meg nem szűnő, örök életen át !

A mely őt itt harcaiban nyomja,
Csillapul ott üdv utáni szomja :
Őt, kiért oly bátran küzde itt lent,
Látni fogja a magasban, Istent !

Sok bajom van nekem e világon ,
De ha százszor annyi lesz, se' bánom ;
Csak végcélom lehessen elérnem :
Halhatlanság legyen mennyben bérem !

LÁZÁR ÉS A DUSGAZDAG.

Sz. Lukács 16, 20 – 31.

Tegyetek jót a nyomorban
Elmerült szegénynyel,
Szent az irgalom erénye,
Díja nem enyész el :
Isten örök boldogságot
Ad a jótévőnek, -
Jaj azoknak, kik szegénynyel
Soha jót nem tőnek !

Volt egy gazdag, mond Megváltónk,
Kincsben és vagyonban,
Gazdag, milyen messze földön
Nem fölötté sok van :

Bíbor, bársony volt testének
Puha öltözéke ;
Fényes márvány palotája,
A táj dísze, éke.

A nap keltén, a nap nyugtán
A dus palotája
Kicsapongó kéjenczeknek
Nyitva, tárva állá ;
S napjai a vásott gazdag
Hitvány életének,
A gyönyörnek lágy ölében
Élvek közt telének.

Vala pedig egy szegény is,
Lázár ő nevére,
A ki házról házra járván ,
Kéregetve éle ;
Még kenyérből sem lakott jól
Ő, az istenadta,
Őt azért a jámborság szent
Lelke el nem hagyta.

Ha naphosszat ide-oda
 Hasztalanul jára,
 Betekinte jó reménynyel
 A dus udvarára ;
 Gondolván : hol annyin esznek ,
 Esik maradék ott,
 S tán csak neki is juttatnak
 Egy kis hulladékot.

De hitében megcsalódott ;
 A bérenczek, szolgák
 A köszivü ur szavára
 Őt ki- s elutalták.
 Emberek helytt jótevői
 Kün az ebek lönek,
 Tisztogatván sebcit az
 Árva szenvedőnek.

Lázár meghalt, s Ábrahámnak
 Boldog kebelébe
 Diadalmi zengemény közt
 Angyalok vivék be.

S melyet itt len meg nem izlelt,
 A gyönyör pohára
 Csordulásig tölteték meg
 Oda fen számára.

A dus élte is kihamvadt
 S a rokonok, vérek
 Eltemették őt, sirjára
 Nagy követ tévének ;
 Rá volt metszve nagy betűkkel,
 Hogy ki volt, míg éle . . .
 Lelkét ördögök ragadták
 A kinok helyére.

Kínjai közt bus szemét a
 Gazdag fölemelvén,
 Láta Lázárt Ábrahámnak
 Boldogságos keblén,
 S felkiált : Atyám Ábrahám !
 Oh ne hagyj szenvednem :
 Küldd Lázárt, hogy egy csepp-vizzel
 Hívesítse nyelvem!

Oh te látod, itt körülém
 Mily rémséges lág van,
 Kínok kinja élni s égni
 Ölthatatlan lágban !
 Vajha csak az, mely bensőmben
 Rágódik, a féreg
 Halna el, vagy átkos éltém
 Semmisítené meg !

Ábrahám szolt : Ember, a mit
 Keresél, elérted,
 Irgalmatlan dőzsölés volt
 Földi hitlen élted ;
 S míg a földön Lázár küzde
 Búval, gyötrelmekkel :
 Te pihentél, most ő nyugszik ,
 S neked küzdened kell.

Szenvedésed bántja szívem,
 Hajh ! de mint ohajtád,
 Lázár, csillapítani kínod,
 Nem mehet le hozzád :

Nagy a mélység, mely közöttünk
Tátong ; bármí végett
Onnan ide, s innen oda
Lélek át nem léphet.

— Küldd tehát őt rokonimhoz,
Házához atyámnak,
Mert különben ők is, mint én,
Oly gonoszul járnak.

— Van Mózesök, hallgassák őt
És a prófétákat,
Az okulni kész szív bennök
Üdvvezért találhat.

— Lázárnak, mint követednek
Ők inkább hinnének,
Mint a nem látott tanárok
Intő igéjének.

— Kinek nem szent Mózes és a
Látnokok szózatja :
Az a sírból visszatértek
Szavát sem hallgatja !

A dus nem szólt ; a lángözön
 Összefolyt felette,
 S őt a kínok tengerébe
 Elve eltemette ;
 És a mélység még mélyebb lőn,
 S áthatlan ködével
 A keserv örök hazáját
 Sűrű éj fődé el . . .

Üdvezitőnk szent ajkáról
 Ömlött e példázat,
 A jövőnek mély titkába
 Ő, s csak is Ő láthat,
 Ő, az erkölcsi világnak
 Ura, fejedelme ;
 Van-e, a ki szent szavában
 Kétkedni merne ?

Tegyetek jót a nyomorban
 Elmerült szegénynyel,
 Szent az irgalom erénye ,
 Díja nem cnyész el :

Isten örök boldogságot
 Ad a jótevőnek . . .
 Jaj azoknak, kik szegénynyel
 Soha jót nem tőnek ! . . .

ANNYI GONDJAIM KÖZT . .

Annyi gondjaim közt néha lanthoz nyulok,
A dalolás nekem régi szenvedélyem ;
Eltemmel foganzott, vélem jött világra,
És velem marad, míg végem el nem érem.
S végem el nem érem én itt len a földön :
Itt én a vándorlás esztendeit töltöm.

Kínos egy vándorlás, fárasztó egy pálya,
A melyen én nekem járnom, küzdenem kell ;
A mitől csak ember irtózik, remeg, fél,
Vivnom kell bajokkal, kül- s belellenekkel.
Néha a jó kedv^ő is meglátogat engem,
S akkor víg ajakkal a jó Istent zengem.

Tán tehetnék úgy is, mint sok mások tesznek :
 Zenghetném az élet bájos tüneményit,
 A szelid hold fényét, a nyíló virágot . . .
 Ám minden mulandó, mit szemünk szemlél itt !
 Már ha arra hívott Isten, s zengenem kell:
 Valljon mit vesződjem elmuló lényekkel ?

Csak az Úr önálló, örök és végetlen,
 Minden tőle van, mit látok, s mire lépek ;
 A mező virági, a felettem forgó
 Tündöklő világok ő általa szépek !
 Rólok én szemem hát hozzá emelem fel,
 S Őt, a nagyhatalmut, zengem énekemmel.

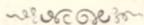
Akad olykor ember, a ki tisztaságán
 Szívérzelmeimnek kétkedni merészel !
 Ám mi gondom nekem e gyanakvó népre,
 Általok jutalmam nem enyész, nem vész el :
 En jutalmul tőlök koszorut nem kérek,
 Mit szívem ohajt, nem hervadó füzérek.

Dalnok vágyom lenni, dalnoka az Urnak !
 Nagy e cél, tudom, de nem elérhetetlen :

Támogat kegyével, csak jót kell akarnom,
 Ő, ki alkotott, s ki őrökdi felettem.
 Istent, a dicsőet zengem itt a földön,
 Hogy fen is zenghessem, ha időm letöltöm.

És ilyen magasztos céltől lelkesülten,
 Oda se nézek én a sitymáló szónak ;
 Mindegy ha fejemre a világ fia
 Koszorúkat tűznek, vagy köveket szórnak !
 Dics hiúvá nem tesz ; . . a kinok s keservek
 Az üdv bájhonába, a mennybe emelnek.

Jöjj hát lant, daloljunk, húrod minden hangja
 Áldja a nagy Istent ő nagy kegyelmeért :
 Ha gúnyolva tőled a világ elfordul,
 Oh ne bánd ! kit áldasz, a jó Isten megért.
 Jöjj lant, énekeljünk, áhitattal telve ;
 Hangjaink az Urnak legyenek szentelve !

PÉTER ÉS MALKUSZ.

Szent János 18, 1—12.

Üdvezítők elkészült már
A halálra,
A nagy percznek közeledtét
Nyugton várja,
S hű népéhez ily szó zeng le
Ajakáról :
„Menjünk innen, közeleg már,
Ki elárul !“

Megindulnak . . .
S im küldötti a papoknak
Jézus ellen
Támadásra sorakoznak,

S Júdás köztiük,
 Ki a hűség szent jelével
 Megváltónkat
 A halálnak jegyezé el!

„Mester, üdvez légy!“ szól Júdás,
 S csókja csattan;
 Ez a jel, de a csoport áll
 Mozdulatlan.
 Látván őket, azt vélnétek,
 Hogy ők állnak,
 És nem Jézus, közel révén
 A halálnak.

Végre sem ők,
 Mesterünk az, ki megszólal,
 S kérdi őket :
 „Kit kerestek?“ nyájas szóval;
 És nevében
 A csoportnak szól a hadnagy :
 „Jézust nézzük
 Názárethből, szólj, ha az vagy!“

Én vagyok ! mond Megváltónk, és
 Ez igének
 Hangján, mint kik elbénulnak,
 Leesének . . .
 Jézus szava, mint a villám,
 Sujt le rájuk,
 Ki fölséggel áll előttök,
 Mint birájok.

Ámultából
 Felüdül a meglepett nép,
 S Üdvezítőnk
 A csoporthoz közelebb lép :
 „Én vagyok, a
 Kit kerestek ! mond szeliden,
 Hagyjátok hát
 Ezeket elmenni innen. “

Ő a Rabbi ! e szó hangzik
 Minden ajkan,
 S nincs, ki hozzá merne nyulni,
 A csapatban.

Felzug Malkusz, Kaifásznak
 Vén szolgája :
 Gyáva hadfi , ki kezét nem
 Vetí rája!

E szavakra
 Bátrabbjai a csapatnak
 Megváltónkra
 Vad robajjal rárohannak,
 Megragadják,
 S kötik őt . . . Péter látja,
 S nagy haragra
 Gyúl szívének forró lángja.

„Kárhozottak!“ zúg, kardot ránt,
 Sújt, csap véle . . .
 Jaj annak, kit megtalálанд
 Vasa éle! . . .
 Jajgat Malkusz, Kaifásznak
 Vén szolgája,
 Ősz fejéhez kap , s fülét ott
 Nem találja.

Udvezítők
 Feddi Pétert : Mit cselekszel ?
 Nem tudod-e ,
 Hogy énnekem szenvednem kell ?
 Vagy nemedért,
 Mely oly rég nyög rabbilincsen,
 Nem akarod,
 Hogy e pohárt kiürítsem ?

Oh ne kelj hát védelmemre
 Gyilkos kézzel ;
 A ki vért ont, tudd meg azt, hogy
 Karddal vesz el . . .
 Ti pedig mint orvra jöttök
 Rám ? ott voltam
 En naponta körötökben
 A templomban !

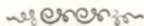
Szóla Jézus,
 S a sérülthez hozzá ére,
 S megszűnt folyni
 A lázító sebe vére.

Bámul Malkusz,
 Kaifásznak vén szolgája,
 Ősz fejéhez
 Kap, s fülét már ott találja.

Megcsoválja vén fejét, s szól :
 Ilyen tettet,
 Bárki mit mond, pusztá ember
 Nem mivelhet !
 Hogy hevemben izgató szó
 Kelt ki számon,
 S a csoportot rátüzelttem,
 Jaj be bánom !

Hő vágy támad
 Malkusz szolga kebelében,
 Helyrehozni
 Nagy hibáját bármiképen :
 Fut, rohan, de
 Tehetetlen indulatja,
 A csoportot
 Vissza többé nem tarthatja.

Elhureczolják az ur Jézust . . .
 Néz utána . . .
 Néz, nyugalmat bús szívének
 Hol találna ? . . .
 Mondják , később telve Jézus
 Szent kegyével,
 E világból mint keresztény
 Költözzék el.

HAJDAN ÉS MOST.

Földiekben biztam eddig!
Tán elértem, mért futottam?
Hol az erő erőtlenség:
Nincs süker, nincs öröm ottan!

Vészre vész jött, s uj baj, uj kín
Szenvedésim halmazára;
Föl sem épült, már is rommá
Lett reményim tünde vára.

Most bizom az égiekben:
S a mit kérek, a mit várok,
Szélesednek én előttem
Az örömben dús határok.

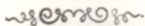

Tiszta fényben leng előttem
A cél, melyre küzdenem kell,
S hogy elérjem, bátran szállok
Szembe bajjal s veszélyekkel ;

Mert van gyámom, és van öröm ;
Szép reményem szebb leánya ;
Ajka méze boldogságom ;
Hű szerelme kincses bánya.

Irt szívemre ő hoz, ha az
Ellen sebet ejte rajta ;
Élvem üdvvé ő emeli,
Ha meg van, mit szűm ohajta . . .

Földiekben biztam eddig ;
Most te benned bízom, Isten !
S h ő i m á m b a n a jövő üdv
Boldogságát izlem itt len !

SZÜZ SZENT DOROTTYA.

III száz. ünnep feb. 6.

„Szende szüz, Dorottya,
Hős elődök vére!
Mondsza átkot a csavargó
Csöcselék hitére!“

— Én mondjak-e átkot
Jézus szent hitére,
En, mint mondád, hős elődök
S jámbor ősök vére?

Jézusé szerelmem,
Üdvvezérem ellen
Lhet-e a hitszegés rut
Vétkét elkövetnem?

„Szép vagy, mennyi élvezet
Nyujthat még az élet!
Dóra áldozz, jöjj, kiméld meg
Ifju tavaszélted!”

— Szódra megkimélem,
Bírák, örök élted,
Melyet érte halva, lehet
Várnom és remélnem!

„Örök élet! álhit.
Hidd az, a mi ámit :
Ha lehulla, nincs, ki vissza
Adja arczrózsáid!”

— Sőt van! fen az éden
Gyönyörű kertében,
Üdvem atyja visszaadja
Rózsáimat épen!

Ha! ha! ha! kaczagja
Bösz birája Dórát :
„Küldj nekem is édenedből
Szende lányka rózsát!”

Majd vadul néz széjjel,
S jelt ad balkezével . . .
S szent hitünknek vértanúja
A vérpadra lép fel.

— Hű, derék vitézek,
Csak egy perczet kérek :
Hogy az Urtól Theophilnek
Üdvmalasztot kérjek.

Esd hívő ajakkal . . .
Mint a bájos hajnal,
Oly nyájasan mosolyogva
Szállt hozzá egy angyal.

Jobb karán kosár van,
S arany kosarában
Pálmaág, s a szeretetnek
Képe, rózsapár van.

Dóra a közelgőt
Kérdi megütődve :
Mit hozasz ? ez szól : „virágot,
Lányka, menyegződre !“

— Meg van a mit kértem!
 Égi szép testvérem,
 E rózsákat vidd birámnak,
 Tedd ezt, tedd meg értem!

Sujt a hóhér bárdja,
 Dóra zord bírása
 A dicső szüz szent fejét a
 Porba hullni látja.

Megy . . . s honn teremében
 Bájolóan, szépen
 Ott az angyal bájmosolylyal,
 Rózsa van kezében.

„Édenéből küldi
 Dóra e virágot,
 Vedd Theophil!“ s Theophilnek
 A szeme megállott.

Kün hópelyhek esnek,
 Földet fagy takarja :
 Dóra! Dóra! nagy hatalmu
 Istenednek karja.

Nézi, hosszan nézi
Theophil a rózsát :
S ellágyulva megsiratja
A dicsőn hunyt Dórát.

S szól : „Igaz , a síron
Túl egy jobb világ van,
Es te Dóra mostan ott vagy
Örök boldogságban ! “

Hitt, remélt Theophil,
S évek eltűntével
Életét mint hív keresztény
Bajnok végezté el.

Szüz szent Dóra, kérünk,
Escdezzél értünk :
Légyünk hivek, s Theophilek,
Ha talán eltértünk.

LÁTOM , LÁTOM . . .

Látom, látom , a szerencse
Nem mosolyg rám itt a földön ;
Az igaz, hogy rossz szeszélyén
En sem igen tűnölődöm.
Hadd maradjon önmagának
Mosolyával ő kegyelme :
Változékony, mint a szellő,
S még reá vak is szerelme.

Itt, amott egy választottját
Jó kedvében felöleli :
Ez, szegény, még azt se' tudja,
Honnan jönnek örömei ;

De mikor már kedve telnék
A halomra gyült vagyomban :
Egy szép reggel arra ébred,
Hogy kezében koldusbot van.

De ha mégis jótevőleg
Mosolyogna rám kegyelmed :
Mit adandnál? kincset úgy-e ?
S hozzá társul — szívgyötrelmet !
Búm elég van ! ... Vagyonom nincs ...
De a határ sincs már messze :
E néhány nap mért engedjem,
Hogy szívem uj kín epeszsze ?

És ez oka, hogy szeszélyed
Nem keresem, nem vadászom ;
De különben sem vagy képes
Teljesíteni szívfohásom.
Nem muló kegy, szappanhólyag,
Mely a légen széjjelpattan :
Halhatlanság kell énnekem,
S boldogság nagy, s fogyhatatlan !

S e hő vágyam teljesültét
 Attól várom, attól kérem,
 Ki e rögzös földi pályán
 Kalauzom, útvezérem;
 S kinck a mily nagy hatalma,
 Épen oly jó akaratja,
 Szava szent, s mit egyszer ígér,
 Megtarthatja s meg is tartja.

Isten az én bizodalmam,
 Bajaim közt sziklaváram;
 S nem remegek, hogy mit kérek,
 Egykoron fel ne találjam :
 Mit számomra itt ki nem ví
 Forró imám, zengő lantom,
 Halhatlanság és boldogság
 Tul vár rám a síri hanton.

Ezt remélve, jól esik, hogy
 — Bár van egy-két jámbor tettem —
 Vak kegyedből semmiféle
 Adományban részt nem vettem;

Ha birám jő, megitélni
 Az élőket és holtakat,
 Nem mondandja: „el! el! amen,
 Elvevéd már jutalmadat!”

Látom, látom, a szerencse
 Nem mosolyg rám itt a földön;
 Az igaz, hogy rossz szeszélyén
 Én sem igen tűnölődöm:
 Változékony, mint a szellő,
 S még reá vak is szerelme;
 Hadd maradjon mosolyával
 Önmagának ő kegyelme!!

A HÁLÁS SZAMARIAI.

Sz. Lukács 17, 12—17.

Szép a hála, a nemes szív
E magas erényc,
Hatalom, kincs, s oly vagyon nincs,
Mely becsét felérje.
Boldog, a ki szépségében
Örömet találja :
Uj kegyekre tár utat a
Jámbor szív hálája . . .

Megy Urunk fel híveivel,
Itt ott megpihenve,
Szamarián, Galileán
Át Jeruzsálembe ;

S a tömeg, mely őt kísérvén,
Szüntelen nyomán van,
Nem fárad ki jótevője
Neve áldásában.

Falut érnek . . . Mesterünknek
Vig kíséretétül
Távolacska, egy fa árnyán
Tíz komor egyén ül :
„Im a Mester !“ szólnak, s e szón
Lábra kelnek, futnak,
Meg sem állnak, míg nem érik
Mesgyéjét az utnak.

Sajog a sziv, sír a szem, ha
Perczig néze rájuk :
A nyomortól, fájdalomtól
Sápad, ég orcájok ;
Torz alakkal, földött ajkkal
Állnak, és rivalgnak :
Útat, útat ! a Jehova
Által sujtottaknak.

E siró hang, a bélpoklos
Tizek szörnyű hangja,
Üdvezítőnk környezetét
Kétfelé szakasztja ;
Mint a felhő, melyet széjjel
Tép a sujtó villám,
Oszlik a nép, a tizeknek
Téres útat nyitván.

Jézus arcza feltündöklik,
Mint a nap az égen :
Kell-e több, hogy hunyt reményök
Mécse újra égjen ?
„Jézus, Isten szent követje !
Im hozzád sohajtunk,
Nyisd meg füled kérelmünknek,
Szólj, könnyörülj rajtunk !“

Mint ki jót tesz, Mesterünknek
Szemei ragyognak :
„Mutassátok meg magatok,
Mond ő, a papoknak ;

Ez a törvény: hódoljatok
Bölcs rendeletének!“
A tizek e szóra menten
Utnak eredének.

Utjok közben arcaikról
Eltűntek a pettyek;
Tagjaikba új erő szállt,
S vidorokká lettek.
„Hol tegyünk szert madarakra,
Es hol czedrus fára? . . .“
Agyukat ez örvendetes
Kérdés gondja járja.

„Megvan minden, még csak pap kell:
Im e tiz madár-pár,
E karmazsin színü gyapju,
S czedrus is reá vár!“
Tiz madárnak vére omlik,
Másik tiz elreppen:
„Tiszták vagytok!“ hathat-e szó
Rájok kedvesebben?

Nyolczad napra áldozatra
 Jó a kegyes lélek !
 Nyolczad napra áldozatra
 Ők is eljövének ;
 Lóg a bárány, ³⁾ az oltáron
 A galambok égneek,
 S engesztelő áldozatjok
 Tetszik a nagy égneek.

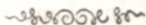
Epségükről nyert irattal
 A tizek sietnek
 Oda, hova vonja őket
 Vágya kebelöknek ;
 Örvendezve megy kilencze
 Ősi hajlokába,
 Hálát adni Mesterünkhez
 Egy megyen magába'.

„Jézus, Jézus, üdvadóm ! nagy
 Neved áldott légyen,
 Ki szavaddal visszaadtad
 Mindenem énnékem.

Már ezután nem bolyongok
 Enhazámban árván,
 Porba hullva kérlek, esdek :
 Vedd kegyesen hálám !“

Nemde tízen ? . . . tízen voltak,
 Kik megtisztulának,
 És csak egy jön hálát adni
 Az egek urának ?
 És az is, ki a jó tettet
 Meghálálni tér meg,
 Nem Izrael fia, tagja
 Egy idegen népnek !

„Kelj fel fiam ! menj honodba,
 Elvezd egészséged :
 A te hited, élő hited
 Szabaddá tett téged !“
 S Szamaria jámbor fia
 Nyere uj malasztot :
 Lőn egy azok közül, kiket
 Jézus megválasztott.

Szép a hála, a nemes szív
 E magas erénye,
 Hatalom, kincs, s oly vagyon nincs,
 Mely becsét felérje.
 Boldog, a ki az erényben
 Örömet találja :
 Új kegyekre tár utat a
 Jámbor szív hálája.

ERÉNY-DALNOK.

Zeng a dalnok, és dalára
Senki nem figyel,
Bár szívet keres dalának
Ömlengésivel.

Résztétlenség nem zavarja,
Zeng új éneket ;
Énekén az elfogult nép
Fölkaczag, nevet.

Ujra fölzeng, és feléje
A tömeg közül
A haragnak vak dühével
Gúny, szitok repül.

Ujra fölzeng , mint ki nem küzd
 Földi tapsokért :
 Tudja hol, s ki fog fejére
 Füzni szebb babért . . .

JÉZUS A TEMPLOMBAN.

Sz. Máté 21, 12 — 14.

Hol vagyunk itt ? a templomban ?
Vagy talán a vásártéren ?
Mennyi bárány, tulok, üdő ;
Mennyi tőzsér, mennyi érem !
A szatócsok lisztet, mézet,
Színolajt meg bort árulnak.
Van kelete, ára, becse
Minden czikknek és árúnak.

Türhetetlen a tolongás ,
Fület sértő s nagy a láрма ;
A vevő nép s kandi sereg
A sorokat sorra járja ,

Itt csacsognak, ott nevetnek ;
 Itt alkusznak, ott fizetnek ;
 Ez örül az olcsó árnak ,
 A tőzsér az árkeletnek.

„Ezt vegye, ki szépet akar !
 E csarnokban nincs ily bárány !..
 Nincs ily tulok !... dus füven nőtt
 Gilcádnak szép határán :
 Ki e tulkot áldozatul
 Adonajnak bemutatja,
 Biztosítom : zsiros is lesz,
 Kedves is lesz áldozatja !“

„Ki Salamon tornáczában
 Minden árut összenézett,
 Nem találhat ilyen tiszta
 Lisztet, színbort, s ilyen mézet ;
 Enmagamnak termelése,
 Termékim legelejébül :
 Ki ezekből veszen, áldoz,
 Szétdult üdve helyre épül.

A szatócsok, az üzérek
 Így rivalgnak, így beszélnek ;
 A nép zug-bug tompa hangján
 Az üvöltő éji szélnek.
 Foly a vásár ; és ha e nép
 Egyet-kettőt jól megcsala,
 Mért piruljon ? hisz azt véli,
 Hogy az élet csere-csala.

A pénzváltók asztalánál
 Hangyabolyként nyüzsög a nép :
 Jönnek, mennek, s a menőknek
 Fris nyomába uj csapat lép ;
 Templomérmet vesznek, visznek,
 A hogy adják olyan áron . . .
 A tőzsérek aranyszomja
 Tul csapott már a határon.

Egy szegény nő jön remegve :
 „Uram, uram, mond szerényen,
 Adj egy érmet, de ne drágán ;
 Oh könyörülj a szegényen !“

— Öt siclus egy érem ára ,
 És alább nem lehet adnom ;
 Igy is alig fordul rajta
 Egy-egy árva batka hasznom.

Jézus mindezt látja, hallja,
 Lelke felsir, keble lázad :
 „Ily rutul megfertőztetni
 E szent házat, mily gyalázat !“
 Majd feláll, és szent kezébe
 Kötelet vesz, korbácsot fon,
 És utat nyit lépteinek
 Át a durva vad csoporton.

S fölemelvén szavát, karát,
 Mint villám sujt a tömegre,
 Mely előtte szétriadván,
 Fut rohanva, fut remegve :
 „Meg van írva, dörög az Ur,
 Az én házam ima háza !
 Általatok, ti fukarok,
 Lett zshiványok büntanyája.

E szavakkal a pénzváltók
 Asztalát a földre dönti ;
 S ezek állnak meglepetten,
 Szájokon zokszó se' jön ki ;
 Jézus égi méltóságán
 Meghökkenve, elvonulnak.
 A csalóktól kiűritve
 Áll szent háza már az Úrnak.

Vannak benne ; ámde egy sincs,
 A ki csendét elriaszsa.
 Hő fohászuk száll az égbe
 S rájuk le az ég malasztja.
 Majd megcsendül Jézus ajkán
 A megváltás szent igéje,
 S mint urához, Istenéhez
 Áldva jön a nép feléje . . .

Hol vagyunk itt ? a templomban,
 Jehova, szent hajlokodban !
 Ottan, ott, hol szent oltárod,
 S oltárodon trónusod van :

Félre minden földi vágygyal ! .
 S téged, Isten, áldva kérünk :
 Oh légy földi bus hazánkból
 Ama jobbra útvezériünk !

AKKOR LESZEK BOLDOG . . .

Akkor leszek boldog,
Hogyha tisztán, híven
Egyedül csak téged
Fog szeretni szívem,
És magát egészen
Te neked átadja,
Mindeneknek atyja !

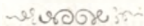
A halandó ember
Nélküled nem élhet :
Forrás vagy, belőled
Árad ki az élet ;
Elvész menthetlen, ki
E forrást elhagyja,
Mindeneknek atyja !

Mint e földi élet
 Függ csak egy hajszálon :
 Üdve is, melyet ad,
 Füst, buborék, álom.
 A valódi üdvet
 Hiv szerelmed adja,
 Mindeneknek atyja !

A but, elválhatlan
 Társát az életnek,
 Mily nyugodtan tűrik,
 Kik téged szeretnek !
 A nyomort jóvoltod
 Élvvé változtatja,
 Mindeneknek atyja !

Boldog, oh ezerszer
 Boldog, kinek keble
 Hozzád vonzó forró
 Vágygyal van eltelve !
 Él, élvez, keservét
 Nálad kinyughatja,
 Mindenek jó atyja !

Gyujtsd fel hát irántad,
 Gyujtsd hő lángra szívem,
 Hogy téged szeressen
 Forrón, tisztán, híven ;
 Benned lelje nyugtát
 Lelkem gondolatja,
 Mindeneknek atyja! . . .

PÉTER NAPA.

Sz. Lukács 4, 38 — 40.

Megyen Üdvezitőnk,
Megyen a templombul,
Véle Péter és a többi
Hive is megindul.

Tőle egy sem kérdi :
Hova Mester, merre ?
Tudják czélja mindig üdves,
Mindig áldott terve.

Kafarnaum egyik
Hosszu utczájának
Jézus és a választottak
Majd a végén járnak.

Távolacska tölök,
Lombos fának árnyán,
Áll egy szende gyermek-lányka
Egymagában, árván.

Sirva néz emerre,
Sirva néz amarra ;
Valljon ifju keble nyugtát
Mily keserv zavarja ?

Mint Urunkat jönni
A leányka látja,
Bár meleg könny rezg szemében,
Földerül orcája.

Fut Urunk elébe,
S kezét megragadja,
Üdvezelné, de némává
Teszi őt bánatja.

Jézus kérdi hát őt :
„Mi bajod, leányom ?
Arczodon a fájdalomnak
Forró könnyét látom.“

— Volt, de elenyészett,
S most felényi sincsen :
Hisz te itt vagy , szólt a lányka,
Oh hozott az Isten !

Jöszte hajlokunkba,
Jó anyám ugy szenved !
Téged óhajt, csak te hozhatsz
Fájdalmára enyhét.

Szólna még . . . erőt vesz
Hangján zokogása . . .
Félre fordul, hogy könnyűit
Még az Ur se lássa.

Jézus csillapítja :
„Lányom ! hagyd a sírást,
Jó gyerek az Ur kegyére
Számot tarthat bizvást.

Benyit a leányka
Házuk udvarára,
Majd vigyázva anyja laka
Ajtaját kitarja.

Mesterünk nyomán megy . . .
 A kis lakban ágy van,
 S benne Péter napa fekszik
 Félholtan, halványan.

Ha néhány rövid percz
 Nem hoz segítséget :
 A rokonok összegyűlnek
 Temetése végett.

„Oh Uram ne engedd
 Híved a halálnak !“
 Esde Péter s véle, kik a
 Beteg körül állnak.

Jézus a betegnek
 Jobb kezét megfogja :
 S annak rögtön jobbra fordul
 Testi állapotja.

A nő állapotja
 Rögtön jobbra fordul,
 S áldó szózat zeng a körben
 Minden hív ajakrúl !

Jézus elvonúla
 Péter hajlokába,
 Ott keres, de nyugalmat
 Nem talál, hiába!

Nyugta nincs . . . elterjed
 Híre hollétének :
 A betegek, nyomorultak
 Tőle enyhet kérnek.

És a kit Urunkhoz
 Hit s remény kisére,
 Az örömnék fűrgé szárnyán
 Szálla tüzhelyére.

A család együtt van . . .
 Szőnyegen az étel,
 S mellé Jézus letelepszik
 Kedves körzetével.

A nő, ki kegyéből
 Feliüdült az Úrnak,
 S jó leánya szolgálnak a
 Vendégkoszorúnak.

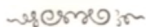
Oh ilyen derült kört
 Ember ritkán láthat !
 Hol Urunk, az üdv feje van,
 Nincsen is ott bánat.

A leány szerényen
 Mesterünkhez símul,
 Átkarolja lábát, s ily szó
 Cseng le szép ajkirul :

„Ura életünknek,
 Neved áldott légyen,
 Hogy anyámat, jó anyámat
 Visszaadtad nekem.

Jézus a leánykát
 Homlokon simítja,
 És övé lőn a gyermeknek
 Minden gondolatja.

Távozik a Mester,
 Anya és leánya
 Ezer áldó szivsohajtást
 Küldenek utána.

Szolgálj jólétedben
 A világ urának,
 De még akkor buzgóabban,
 Ha lesújtó bánatodban
 Kérő hő imádnak
 Hangjai a magas mennyben
 Tőle, a ki mindent tehet,
 Úr az élet s halál felett,
 Meghallgattatának !

BÉKÉN ÜLÖK ..

Békén ülök hajlokomban,
Bú s keserv nem bántja lelkem;
Teljesítém hivatásom,
Kötelmimnek megfeleltem.

És az alkony is oly nyájas :
A bucsúzó nap sugára
Rózsafényt vet kis lakomnak
Szürke s nedves falzatára.

Ugy, ugy! tedd te nap, mit tőlem
Sors s emberek megvonának :
Aranyozd meg, ékesítsd fel
Falait e bus magánynak !

Mily rövid kegy! . . . tűnik a fény,
A pompázó színnek vége! . . .
Igy mulik el a világnak
Nagy s parányi dicsősége.

Az eget mély gyász takarja;
S mint e csendes, szűk hajlékban:
Szívemben is, lelkemben is
Oly sötét, oly rémes éj van.

Kebelemben fölriadt a
Síró gyermek — a bubánat.
Sirj, oh sirj! . . . e napon tették
Nyughelyére jó apámat . . .

Oszlik, oszlik a sötétség . . .
A csillagok felragyognak . . .
Esedeztem jó apámért:
S enyhült súlya szívhajomnak.

Sőt öröm szállt kebelembe . . .
Mint az éjre kél uj hajnal:
Ugy apámat is jobb létre
Kelti egykor a jó angyal.

Ő, a kinek hívó hangja
A beomlott sírokba hat,
Új életre, szebb életre
Kelti föl a halottakat.

Akkor aztán örömünknek
Soha, soha nem lesz vége :
Mert örök lesz nálad, Isten,
Híveidnek dicsősége . . .

Békén ülök hajlokomban
Bú, keserv nem bántja lelkem ;
Mert hitemben s hő imámban
Bánatomra írta lelkem !

LÁZÁR FÖLTÁMASZTÁSA.

Sz. János 11, 1 . . .

I.

„Uram, Uram ! jöjj sietve,
Mert beteg barátod ;
Jöjj, különben ez életben
Őt aligha látod !“
— A betegség nem halálos,
Isten dicsősége
És fiáé, kit leküldött,
Annak célja, vége.

„Mester, Mester ! szívszakadva
Várnak a testvérek,
Gyászra fordul sorsuk, hogyha
Nélküled megtérek.

Es epedve vár az is, kit
Kedvelsz, híved Lázár;
Hisz, remél is benned, mégis
A sír szélén áll már!“

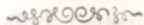
Üdvezítők bár szerette
A kegyes családot,
Útra nem kelt a követtel,
Dolgaihoz látott :
Tudományát hirdeti az
Összegyült seregnek ;
Enyhet nyernek, kik nevében
Bizva keseregnek.

Bethanián hosszúra nyult
Már a pálmák árnya :
Lázár sorvad, Mária sir,
Mártha Jézust várja;
Ablakot nyit, ablakot zár,
Jár, kel hajlokában,
Majd ben, majd kün a kastélynak
Téres udvarán van.

Még se jönnek ! . . . e sohajra
 A követ ott toppan :
 „Itt vagy ! szólj, hogy jártál el a
 Rád bizott dologban ?
 Hát a Mester hol van ?“ „Nem jön,
 — Szólt a szolga végre —
 De ne rettegj, nem halálos
 Lázár betegsége.“

„Mártha, Mártha ! — esd Mária —
 Mit lehet remélnünk ?“
 „Nem jön az Ur, de ne csüggedj,
 Felüdül fivérünk !“
 Sírás hallik . . . A hanyatló
 Nap törött sugára
 Búcsucsókot hint Lázárnak
 Halvány orczájára.

II.

Két nap tünt el, a sereggel
 Mesterünk is végzett ;
 Melyet a nép vitt magával,
 Kedves volt az érzet.
 Csillagfényben úszik a menny,
 A szép hold világít,
 Visszahíja Judeába
 Jézus tanítványit.

Ők e közbe megütközve
 Állanak körében,
 El nem tudnak igazodni
 Sehogy a beszéden :
 „Mester, Mester ! Juda földén
 Majd megkövezének ;
 Mért tennéd ki drága élted
 Ujra új veszélynek ?“

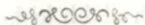
— A ki nappal jár s a fénynek
Fogytig jó barátja,
Meg nem botlik, mert az utat,
S akadályit látja :
Az pedig, kit éjjel útra
Hajt vad szíve vágya,
Megütközik s elesik, mert
Nincs világossága !

Itt maradjak ? Lázár a mi,
Jó barátunk alszik ,
S híveim bus szemciből
Könyözön patakzik. —
„Hogyha alszik, úgy veszély nincs,
Jele, hogy meggyógyul!“
— Hajh előbb ki kell segíteni
Öt a koporsóbul !

„Meghalt ? ! . . .“ kérdik tanítványi
Egyig meglepetten.
— Meg ! s örülök, hogy halála
Tanuja nem lettem.

És örülök miattatok :
 Hogy, ha majd föléléd,
 Higyétek el, hogy igéim :
 Üdv, igazság, élet!

Nagy hatása volt Tamásra
 Üdvadónk szavának,
 S míg a többi társak némán,
 Csüggedezve állnak,
 Ő nevökben szól : „Urunknak
 Sziklavár igéje.
 Menjünk, s ha kell, hős kebellet
 Haljunk is meg véle!“

III.

Kelt, szállt a nap, s újra kelvén,
Déli pontot ére,
Hő sugárt szór szét a síkra
S hegyek tetejére;
Utasink egy bérczi foknak
Meredékén járnak,
Arczuk érzi láng hevét a
Nap tüzsugarának.

Majd fölérvén a tetőre,
Kissé megpihennek,
Tagjaiknak enyhet adnak,
Kéjt, gyönyört a szemnek.
„Mily kies táj! nézd amott fen
Jeruzsálem székel,
S ott előtte Bethania
Kegyet esdve térdel! . . .“

És e látvány sietésre
 Készti a menőket,
 Völgy s ligetek árnya vissza
 Nem tarthatja őket ;
 Arczuk úszik csókjaiban
 A hűs esti szélnek . . .
 Jézus és a tanítványok
 Nem soká czélt érnek.

Lázáréknál sokaság van :
 „Ne sirj, ne sirj, kérlek,
 A sohaj s könny nem vet véget
 Szíved gyötrelmének ;
 Hódolj meg a nagy hatalmu
 Úr akaratának,
 S hidd, szívedbe a megnyugvás
 Angyalai szállnak !“

Folyt a vigasz ! . . . Mártha is, a
 Nyugtalan természet,
 Sirt, zokogott, de azért ám
 Néha ki-kinézett :

Könyvelt szeme szerte széjjel
 Járt a láthatáron :
 „Hajh vigasz nem jön sehonnan,
 Mindhiába várom !“

„Mégis oh ha meg nem csalna,
 Mely nem hagy pihennem,
 S teljesednék szebb jövővel
 Biztató sejtelmem,
 S megjelenne a hatalmas . . .
 Hisz jót tenni kész Ő !
 Akkor . . hajh de . . . rég kiszenvedt . . .
 Neki most se' késő !“

„Mintha látnám !.. Ő az, Ő az !
 A halott barátja !“
 Villám lett-e, elrepült-e ?
 Vagy hová tűnt Mártha ?
 Ott van, ott van ! mint a szellő
 Száll Urunk elébe . . .
 Felleg árnya szálla rája . . .
 Most Urunkhoz lépe :

„Uram! ha itt lettél volna,
 Boldogult fivérem
 Szirtüregben nem pihenne
 Eltemetve mélyen;
 Ámde azt is rendületlen
 Hiszem, s mindig hittem:
 Hogy imádat teljesíteni
 Kész a kegyes Isten!“

— Kit szerettél, jó fivéred,
 Mártha hidd, föltámad:
 Ne epegszszé hát miatta
 Szivedet a bánat!
 „Jól tudom, hogy feltámad a
 Végítélet napján,
 Lelkét a széthult tagoknak
 Isten visszaadván.“

— Én vagyok a feltámadás,
 Én vagyok az élet;
 A ki bennem hisz, haláltól,
 Ha kimult, se' félhet.

És ki bennem hisz, a míg él,
 (Mert hatalmam éleszt)
 Élni, s élni fog örökre :
 Mártha hiszed-e ezt ?

„Hiszem : te vagy, kit ígért az
 Úr az ősszülőknek,
 Te, uram, kit a proféták
 Rég megjövendöltek ;
 S kinek hitben szent elődink
 Hívei valának,
 Te vagy Krisztus, egyszülötte
 Az örök atyának !“

Mártha szólt... és elment, eltűnt,
 Máriának sugdoz :
 „Itt van Ő, kit várva vártunk,
 Hí, siess az Urhoz !“
 Mária megy . . . apad, árad
 Keble búbanatja,
 Könycivel már az Urnak
 Lábait áztatja.

Kik a vigasz színe alatt
 Máriánál voltak,
 A busongót menni látván,
 Fejcsóválva szóltak :
 Már megint a siratottnak
 Hamvaihoz megyen !
 Menjünk vele, nehogy a bu
 Martaléka legyen !

Mária az Ur lábait
 Hévvel átölelvén,
 Szólt : Uram, csak te enyhithetsz
 Szívem mély keservén !
 Ha a végharcz perczén rászáll
 Szemed üdvsugára :
 Most nem hullna könnyem árja
 Lázár hült porára.

Jézus hallja s látja sirni
 Őt s a kísérőket,
 És a részvét bánatteljes
 Hangján kérdi őket :

— Hol van a hely, hol halottunk
Csontjai pihennek ?

„Jöjj velünk, s lásd zárkövét a
Gyászos sírűregnek !“

IV.

Megy az élet a halálhoz
Könyező szemekkel,
Mint tavasz a téli tájhoz
Síró fellegekkel.

A tavasz megy, hogy viharnak,
Fagynak vetne véget :
Hát Urunk mért megy Lázárhoz,
Oh valljon mi végett ?

A tavasznak bájnyomában
Fergeteg üvöltöz :
Oh ne érj a friss virággal
Koszorúzott földhöz !

Jön, jön, arcza mosolyog, de
 Lehe perzsel, éget!
 Farizeus van nyomodban,
 Jézus, vajh mi végett?

— Hogy szerette! mint siratja
 Hamvadó barátját!
 Ejh szerette! . . . Búja leplén
 Csak a vak nem lát át;
 Ha szerette, hisz hatalmas,
 Miért nem menté meg?
 Most a könyek, szívsohajok
 S szép szavak mit érnek?

A tavasszal fergeteg jár,
 Ez sulyos csapása . . .
 Farizeus Jézus dicsét
 Soha el nem ássa.
 „Itt van a hely, ide rejtők
 E szirtnek alája!”
 — Toljátok el a követ, mely
 A koporsót zárja.

„Negyed napja már, hogy élte
Fáklyája kiége;
Fojt, nehéz a felnyitott sír
Szerte szálló lége!“
— Nem remegem én az elzárt
Sírok büzhödt légét;
Mondtam, Mártha, higgy s meglátod
Isten dicsőségét.

Szólt Urunk, és körzetén még
Egyszer körülnézett;
Bántja lelkét, dulja szívét
A harag s búérzet:
Farizeus arczon a bu,
Ez az, a mi bántja . . .
Búja tárgya: kebelének
Sirba szállt barátja.

Tárva a sír . . . Mesterünk esd:
„Neved áldott légyen,
Jó atyám, hogy szent kegyedből
Teljesült reményem!“

Es én tudtam, hogy fohászim
Mind beteljesednek ;
S mostan esdék : hogy e nép itt
Higyen követednek !“

Majd kiálta nagy hatalma
Hangján : „Lázár jöjj ki!“
S a halott megnyílt szeméből
Életsugár tört ki.
„Oldjátok fel kötelékit!“
Im kit siratának,
Lázár hála-éneket zeng
Elete urának.

Jézus szétnéz . . . s mint sugárin
A ragyogó napnak
A borongó mennyről a bus
Felhők szétriadnak :
Szeme elől futnak az éj
Hittelen fiai ;
Csak a hívek igyekeznek
Szent nevét áldani . . .

Bethanián fény leng, fénye
 A csillagos égnék,
 Ben a kastély teremében
 Diszcsillárok égnék.
 A testvérek együtt ülnek,
 Kebelők borútlan,
 S Jézus ott van . . . ott a boldog
 Testvér koszorúban.

Edes Jézus, elmerengék
 Sokszor e csodádon,
 S benne örök Istenséged
 Szébb-szebb fényben látom.
 Végy kegyedbe, s bűneimből,
 Jöjj, támaszsz föl engem :
 Hogy nevedet itten méltón,
 Ott örökre zengjem !

ESTVE.

Csendes álm szálj szememre,
Jöjj mutasd meg nekem Őt,
Őt, kit áldok, hön imádok,
Jézust, a nagy szenvedőt!

A kereszten, a hol értem
Áldozván vért, életet,
A kimulás nagy perczéig
Iszonyuan szenvedett;

A kereszten, hol nyugodtan
Türt keservet s bánatot,
S a halálban a halálon
Diadalmat aratott;

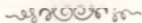
A kereszten . . . ott mutasd meg
Csendes álom, nekem Őt,
A keservben oly nagyot, és
A halálban oly dicsőt.

Hogy látván Őt kiüríteni
A keserű poharat,
Ne csüggedjek el a kínok
Zsibbasztó sulya alatt ;

Mert jutalmát fájdalomimnak
Egykor csak úgy élvezem,
Ha türök, mint Megváltóm türt :
Békén, nyugton, csendesén.

Igy nyerem meg szent kezéből,
Ha keservem véget ért,
Azt, a mire szívem vágyik,
A nem hervadó babért.

Csendes álom szállj szememre,
Jöjj, mutasd meg nekem Őt :
Üdvadómat és birámat,
Jézust, a nagy szenvedőt !

JÉZUS A ZSINAGOGÁBAN.

Sz. Lukács 13, 10 – 15.

Jézus, hol körülé nagy népsokaság van,
Oktatja a népet a zsinagogában;
A nap pedig, melyen ígéit hallatja,
Szombat, a hálának s nyugalomnak napja.

Mástól észrevétlen, Jézus szent körében
Egy szegény beteg nő áll némán, szerényen;
Kecle örvendezvén a hallott ígének,
Elbágyadt szemei Jézuson csüggének.

Már tizennyolcz éve, hogy e jó asszonynak
Napjai keserves szenvedés közt folynak :
Két-rét van görbedve, testén ép tag nincsen,
Rajta nem segithet senki, csak az Isten!

Jézus a nyomorgók jótevő barátja
Szétnéz, s a tömeg közt görbedőt meglátja,
Látja azt is, hogy ez asszony jámbor keble
Hittel s bizalommal van csordultig telve.

S őt magához intvén szól : „betegségedtől,
Jó asszony, szabad vagy, mely oly rég epeszt s öl!“
Majdan áldva tévén kezeit reája,
Ép lőn Izraelnek e beteg leánya.

A kiépült asszony lángoló szívének
Forró érzeményi ajkin kitörének,
S háladón borulván le a föld porára,
Áldja Jézust szíve, áldja hő imája.

A farizeusok, a kik e csodának,
A tömeg közt lévén, tanui valának,
Zúgtak Jézus ellen, s a ház fejedelme
Szóla boszankodva, szóla neheztelve :

„Hat nap a dologra nincsen-e időtök,
Vagy talán ide is gyógyitkozni jöttök?
Köznep betegeit kiki gyógyithatja,
Nem ma, mert a szombat Jehova nagy napja!

Hol az Ur iránti tiszta hálaérzet? ‘

Jézus ekkor a ház elnökére nézett:

„Képmutatók!“ szóla oly hévvel s erélylyel,
Melynek minden hangja egy csapással ért fel.

„Nemde ha jászlánál szomjazik marhátok,

Kötelét megoldván, itatni hajtjátok?

S van-e, a ki azt, mert szombat az Ur napja,

A harcmitatást más napra halasztja?

S nekem nem kellett-e Ábrahám e lányán,

Kit tizenennyolcz éve kötve tart a sátán,

Könyörülnöm, s terhes lánczát f e l o l d a n o m,

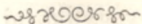
E nap lévén rája a legszebb alkalem? ‘

A farizeusok s a zsinagogának

Elnöke e szóra fülig pirulának.

De a népből többen a nagy jótevőnek

Tetteit csodálván, követői lőnek.

B. SZ. SZÜZ SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSÁRA.

Méltass engem, szent Szüz,
a te dicséretedre!

Hódoló kebelled üdvezellek téged,
Szeplőtelen szent Szüz, Istenemnek anyja!
A ragyogó dicsfény, mely övedzi lényed,
Szívemet öröme gyújtja, elragadja.
S zengek, bárha lantom gyöngévoltát érzem :
Áldott Szüz, míg zengek, escedezzel értem!

Rendületlen hiszem, hogy tisztán születél,
Szűzi szent valód' nem szennyezé be véték ;
Szebb, dicsőbb lől minden alkotott lényeknél,
Kik fent, vagy alatt a földön élnek s éltek,
S a kegyek teljét, mik benned most ragyognak,
Birtad már perczében fogantatásodnak.

Szent egélyünk e nagy titkát érzi s érti
 A hit égi fényén földerült sziv s elme :
 Lehet-e bűnös, kit anyául nézett ki,
 Fia anyjául, az Ur örök szerelme?
 Bűnös! Ő? az éden uj s megszentelt földé,
 Melyből önmagára az Ur testet ölte?

Eleve a földet Ő, az Ur megáldá,
 És embert csak akkor alkotott belőle,
 Embert, ki tilalmát vakmerőn áthágá,
 S irigy ellenének karjaiba dőle :
 Áldott volt a föld, a bűnös ember anyja!
 Nem az-e azé, ki jött, hogy üdvet adna?

Vagy talán már Isten, ki e nagy világot
 Alkotá, egy tiszta lényt nem is teremthet?
 Vagy a törzsön, melyen a bűn férgé rágott,
 Nem növelhet ágat, sércelemtől mentet?
 Hát mióta van az Urnak keze kötve?
 Nagy, Uram, hatalmad, s az marad örökre!

Oh ne érintsétek e hitét szivemnek!
 E hit életemnek üdve, boldogsága;

Ír az, mely alatt a sebek behegednek,
Melyeket rajtunk a sors haraga vága ;
Kulcs az, kulcsa Isten boldog országának,
Hol e völgy lakói üdvházát találják.

Mert e völgy, a kínok völgye, oly kietlen,
Bájit üdvességünk ellene leszede :
Nincs virág, madárdal a tarolt ligetben,
Vésszel terhes felhő zúg, borong felette.
Oh ne zárjátok be a mennyet előttem,
Hova e bus völgyből törődöm, törődtem !

A bajoknak súlyát már nem birva, lelkem
Szárnyra kel, ha nyugtot valahol találna . . .
Itt vagyok, itt végre, a helyet fölleltem,
Hol valóvá fejlődik lelkem édes álma.
Mily vidáman csörög árja e pataknak,
S gyöngyei mily tiszták, bár lápon fakadnak !

Szende lény mosolyg rám szőke arany hajjal,
Arczán s szép szemében bájsugárok égnek
Oh ki vagy, szelid lény ? én vagyok a hajnal,
Üdvhozó mosolya a kegyelmes égnek ;

Anyja és leánya a királyi napnak,
Szülöm őt, sugári nekem éltet adnak.

E nyájas képekben téged üdvezellek,
Szeplőtelen szent Szüz, üdvünk hajnalfénye!
Benned szállt mosolya ránk az égi kegynek,
Te lől fájó lelkünk üdvadó reménye,
S a királyi napnak első fénysugára;
Lánya s anyja annak, kit nemünk hön vára.

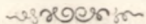
Te vagy kristálytisza vize a pataknak,
Mely az ingoványos völgy ölén credvén,
Közepette annyi tomboló viharnak
Beiszapolatlan haladott le medrén;
Te a törzsnek, melyen a bűn férgek rága,
Hervadatlan éke, illatos virága!

Te vagy az aranyház, melyet az Igének
Hajlokul emelt Ő, a nagy s véghetetlen,
Hol a míg a várt üdv perczí eljönnének,
Fölségéhez illő földi mennyre leljen;
S te a lépcső, melyen az egek királya
Látható alakban földünkre leszálla!

Te vagy, oh áldott Szüz, örömünknek oka,
Gyámolunk, oltalmunk a nyomorban, vészben ;
Oh bűnös ! ha Ő nem, pártodat ki fogja ?
Bár Ő feddhetetlen, tiszta, szép egészen !
Bánatunkat, szent Szüz, kegyed orvosolja :
Lévén szent Fiadnál ügyünk szószolója !

Ah ! minél tovább csüng szemem, elmém rajtad,
Annál forróbb lángra gyúl irántad keblem :
S lelkem föltalálván benned, mit ohajthat,
Az imádság szárnyán fénykörödbe lebben,
S felsohajt : szeplőtelen Szüz ! könnyörögj értem,
Hogy legyen szeplőtlen s büntől tiszta életem.

NÉHÁNY BOLDOG PERCZ EMMAUSZBAN.

Sz. Lukács 24, 13 — 35.

I.

Husvét napján Péter és még egy tanítvány
A bős Jeruzsálem falait elhagyván,
Enyhet szerezendők keblök fájdalmának,
A kis Emmauszba utnak indulának.

Az idő oly nyájas már nem vala régen,
Még bárányselhő sem röpkedett az égen,
A tündöklő napnak ragyogó sugára
Jótékony meleget hinte a határra.

És bár merre néztek, mást szemök nem látott,
Mint mosolygó rétet, illatos virágot;
S a bánat redői a balzamos légnek
Csókjain arczokról eltünedezének.

Rég elzárt szívök is megnyílt lassan, lassan,
S mint mikor a rovar ért bábja kipattan,
S fészket a lepévé vált féreg elhagyja,
Halk sohajban tört ki dúlt szívök bánatja.

A sohaj gyorsabbá, a szív könnyebbé lett,
Szó s beszéd váltá föl a mély csendességet :
„Mily nyájas idő van , mily jó itt kün lennünk !
Mért nincs itt, mond Péter, kit ugy szeret keblünk ?“

— Véle nyájasb lenne, mond a másik rája,
A szép Móriáhnak andalító tája ;
Hisz Ő maga vala, mik csak létezhetnek,
Eszménye, gyupontja minden szépségeknek

„Ő vala az égnek legnagyobb áldása :
Jött, hogy e nép benne az Urat meglássa ;
Arczán égi fölség s jóság székelének,
Hű kinyomatai áldott szellemének !“

— Fő erénye vala a forró szeretet,
Ember oly hön, mint Ő, nem is érezhetett :
Szeretettől lángolt, üdvünkért buzogván —
Szóla János, ő volt a másik tanítvány.

„Hát hatalma s több mint földi tekintélye?
 Ki mert felszólalni, ha Ő tőn s beszéle?
 Hányszor tört meg bátor lelke szilárdságán
 A farizeusi fondorlat, csel, ármány?

Becstelenítői Isten szent házának,
 Szólt, s parancsszavára eltakarodának;
 A nép, mely elfogni Őt, reá kiméne,
 Nem hullt-e a porba egy tekintetére?”

— Porba hullt! de a kin gyászfáján függőnek
 Vég fohásza boldog tárgyai kik lőnek?
 Azok, a kik által fára feszítettett:
 Oh lehet-e ennél lángolóbb szeretet?

Jézus a percztől, hogy mesterül föllépett,
 Ostromolta ugyan a kihágást, vétket,
 Sujta hol kellett; de a bűnbánó lelkek
 Benne gyámra, örre s jótevőre letek.

„Ugy van! kegy, hatalom, szeretet, alázat
 Lakták, melyben lelke lakott, a porházat;
 Mint nap úgy tűnék fel, s égi sugarával
 Éjt nappá, kint üdvvé változtata által!”

— De a nap, a mely ránk égi fényt idéze,
Kescrű pohárunk édesítő méze,
Szomjunk hő forrása, éh lelkünk dus tára,
Elmozdithatatlan szirt alá van zárva.

„A vihar, mely ostort hoza zúgó szárnyán,
S pusztitva vonult át a bűn tartományán,
Réme a gonosznak, a jámborok élve,
Jézus, lelkünk üdve sírba van letéve!“

Vajha! buslakodva mindketten így szólnak :
Vajh lehetne hinnünk a hallott szép szónak . . .
Itt elállott hangja a két tanítványnak,
S az imádott Mester hunytán zokogának.

II.

Könyező szemekkel megy a két tanítvány,
Hátra is hagyá már jobb felét az útnak ;
A nap is halad, de mielőtt leszállna,
Bármily lassan menve Emmauszba jutnak ;
Es nem is sietnek ! . . . minek sietnének ?
Írja a szabad lég a szív gyötrelmének !

Isten ege alatt a levert kebelnek
Tűn keserősége, oszlik búja, gondja;
Jön a kedv, a nyájas, a mosolygó gyermek,
S fészkeből a síró lányt, a bút kinyomja :
Legkivált ha a sziv forró óhajának
Szentebb érzemények szárnyakat adának.

Fölszáll a repülő sohaj a mennyekbe,
Hol trónol a jóság, a kegyelmek atyja;
És a könnyörgőnek Ő, a végzetetlen
S nagyhatalmu Isten, kérelmét megadja :
Azt, a kit körülünkben látni hön kívánunk,
Mielőtt remélnők, megengedi látnunk !

Ily formán, vagy ép így járt a két tanítvány,
Sirt, epedt, szorongott Emmauszba tartva.
Bánatuk nyomasztó! . . . S mit alig reméltek,
Maga a kegyelmes jött enyhitni rajta;
S szemeikből a könny még tán föl se' száradt,
Már is tűnni kezde keblökből a bánat!

Ismeretlen férfi közelit hozzájuk,
Nyájas, édes, vonzó s oly szelid orcája;

Üdvezeli őket, de a két tanítvány
Csak alig figyelmez, alig ügyel rája.
„Mért adátok át — mond — szívetek a bűnnek ?
Mért sirtok, mért vagytok olyan szomorúak ?“

E kérdésre Péter néz az idegenre,
S e szavak tolulnak önkényt ajakára :
„Nem bus-e az alkony, nem hullat-e könnyet,
Ha szép vőlegénye, a nap, éjre szálla ?
Vagy te nem tudod tán, végbe mik menének,
Itt előestéjén husvét ünnepének ?“

„Gyászba öltözik az alkony, a bus ara,
Ha bucsút vesz tőle bájos vőlegénye,
S hosszan elmerengvén a virányos réten,
Könyben özönlik ki fájó érzeménye ;
S töletek ki vált el ? Itt mi történhetett,
A mi olyan mélyen sebzi szíveteket ?“

„Halld képét adandom én a gyászesetnek
(Ha magad nem voltál annak szemtanúja),
Ama gyász esetnek, mely fulánk szivünkben,
S romboló vihar, mely nyugalmlinkat dúlja :

Halld, Jeruzsalembe végbe mik menének,
Ujabb bünmerényét halld Juda népének :

Názárethi Jézust a kit Isten küldött
A bünös ember-nem boldogítására,
S ki által fel is tűnt egy jövendő szebb lét
Felpiruló fénye, hajnalló sugára ;
Jézust, a nyomorult vakok szemé fényét ;
A vétekbe merült bünösök reményét ;

Jézust, kinek ajkán mézzé lön az ige,
S hoza a kebelnek örömet, malasztot ;
Őt, kinek egy hangja betegét üdített,
S feloszlásnak indult holtakat támasztott ;
Jézust, éltünknek üdvét, boldogságát, —
Véneink, papjaink halálnak adák át.

És már harmad napja, hogy az Úr fölmentje
A gyalázat fáján függve menny s föld között,
Martalékul adva a nép vad dühének,
S iszonyú kinok közt tőlünk elköltözött :
S így, hogy egykor véle szebb napokat élünk,
Szólt Péter zokogva — oda a reményünk.

És ma egynémelyek a hívő nők közül
 A megfeszítettnek sirboltjánál voltak ;
 És ottan, mindnyája nagy csodálatára,
 Meghült tetemeit nem lelék a holtnak :
 De a feltárt sirnak közelébe érvén,
 Angyalt láttak ülni a koporsó szélén.

A megrémült nőkhez szólt a menny követje :
 „Szíveteket többé ne epeszsze bánat :
 Ő, kit ide tettek, és ti kit kerestek,
 A kereszten elhunyt nincsen itt — feltámadt !”
 Ezt hallván miénk a sirhoz menének,
 S tanui lönek az égi tüneménynek.

Lásd uram ! e történt itt Jeruzsalembe,
 Ez eset idézte elő könnyeinket.
 Mert Ő, kit szerettünk, a kereszten halva
 S mostan feltámadva, ide-hagya minket ;
 S mert vele, a jóval, távozék reményünk :
 Lehet-e csodálni, hogy a bűnnek élünk ?

Végig hallgatá a Mester e beszédet,
 — Ő volt utitársa a két tanítványnak,

De Péter és János Őt nem ismerék meg,
Szemeik még akkor befödve valának :
A bánat előttök hegygyé tornyosodván,
Túl nem láthatának felmagasló ormán. —

Végig hallgatá az Ur Péter beszédét,
S szóla rá komolyan : „Oh ti balgatagok !
Nem lep-e meg a fény, mely a látnokoknak
Őskorából mint a nap felétek ragyog ?
Miért késleltek hinni az írásnak ?
Életútja ez volt, ez, a Messiásnak !

Jézus életében nincs semmi véletlen,
Meg volt jövendölve minden mozzanata :
Jászol-bölcsejétől a kereszthalálig
Kinjaiban semmi el nem maradhata.
Oh ha értenétek az írás szavait,
Nem ingadozhatna kebletekben a hit !

Vérárulás történt Jákobnak házában ,
Önnöntestvérei eladák Józsefet :
Jézust is eladta Júdás, s élte árán
A jövevényeknek temető vétetett.

Igy lőn közbirtok a fazekasnak földje,
Mint azt Jeremias rég megjövendölte.

József öltönyét egy bak vérébe mártva,
Vitték az atyának vissza a testvérek :
Jézus öltönyére önnön vére omlott,
Vére élő sebbé szaggatott testének ;
Mert Jézus, kit Júdás hitszegőn eladott,
Mint a látnok jóslá, megostoroztatott.

Nóén, az Ur által kedvelt jámbor férfin,
S atyján az özönben megtisztult világnak,
Önnön gyermekei, a kiket megmentett,
A kiméletlen Khám s Jáfet kaczagának :
Jézust a böszült nép, az a nép gunyolta,
Melyet őrzött, ápolt jósága nagyvolta.

Izsák, Ábrahámnak egyszülötte, maga
Vitte föl a fát az áldozat helyére :
Jézus, a nagy Isten egyszülötte, maga
Vitte föl keresztjét Golgotha hegyére.
Ottan bakvér ömlött, itt Jézus szenvedett ;
Az reményt adott, ez ád örök életet !

Mózes a pusztában egy magas keresztre
Réz kigyót függesztett, napjain a vésznek
Hogy mentek legyenek a testi haláltól,
Kik hittel a váltság e jelére néznek :
Jézus, kit a népdüh keresztre függesztett,
Diadal jelévé tette a keresztet.

A husvéti bárány jele volt a kinfán
Elhunyt Üdvezítő sirba tételének,
A husvéti bárány csontjai, mióta
Áll e szent intézmény, meg nem töretének :
S bár a gyászfán hunytnak megtöretik lába,
Jézus testét épen tették le sirjába.

Jónás, mint tudjátok , tengerbe dobátván,
A czethal gyomrába tölte harmad napot :
Jézus a halálon, melynek martalékul
Dobták ellenségi, diadalt aratott ;
S tőle elvevén a tört, az örök álmat,
Harmad nap sirjából, mint győző — feltámadt.

Türt Jézus, s így jutott nagy dicsőségébe :
Ezt hívén, enyésznek lelketek borúja,

S mentek volnátok a kétségbecséstől,
 Mely most kebleteket ostromolja, dulja . . .
 Adjatok hitelt a látnokok szavának . . .“
 Szólt Urunk . . . De immár utjok végén járnak! . . .

III.

„Célhoz értünk! kebelében
 E szerényke laknak
 Jámbor lelkek, ismerősink
 S hitfeleink laknak :
 Hiv körükben jó lesz itten
 Töltenünk az éjet.“
 „Itt maradtok?“ szólt az Úr, és
 Búcsut int feléjük.

Péter s János búsan néznek,
 S szólnak : „mi betérünk,
 Uram, kérünk, te se menj el,
 Jöjj, maradj itt velünk !

Fen az ormon, nézd, az alkony
 Végsugári égnek ;
 Mért tennéd ki magadat a
 Hüves éji légnek ? ‘

„Jó, legyen meg, monda Jézus,
 Az, a mit akartok ! “
 Péter s János újra élnek,
 Fölsugárzik arcuk :
 „Itt marad ő, ki Urunkról
 Oly hévvel beszéle ;
 Mily öröm lesz még tovább is
 Együtt lenni véle ! “

Belép Jézus, és övéi . . .
 A családnak atyja
 A jövőket nyájasan, de
 Aggálylyal fogadja :
 „Ki ez itten ? “ kérdi Pétert.
 „Mesterünk barátja. “
 Most Jézust a házi gazda
 Örömeccbb látja.

Sürgölődik a kis háznép,
 A csillárok égnek ;
 Mind édesek, mind mézesek
 A felhordott étkek ;
 Társalognak, bú- s örömköny
 Egymást váltogatja :
 Boldog minden, legboldogabb
 A családnak atyja.

Az idegen nyájassága,
 Szende szíves hangja,
 Nagy fölsége, méltósága
 Őt el-elragadja ;
 Egyre rajta csüng, szemét nem
 Veheti le róla :
 Mind hiába kérdik, késztik,
 Nem vehetik szóra.

Vége felé jár az estély,
 És a gazda mozdul,
 S menve mondja : „hozok, hozok
 Abbul a jó borból! . . .“

Telt edénnyel megrakottan
 Jön be a szobába,
 Megy figyelve, és Urunkig
 Meg sem áll a lába.

Ott meghajlik, s szól : ,Uram ! bár
 Neved ismeretlen,
 Senki engem itt felül nem
 Múl a tiszteletben,
 Melylyel neked e kör hódol . . .
 Örömadományul
 Ime vedd e kenyeret s bort,
 Mind a legjavábul !

Jézus veszi, és áldását
 Mondja a kenyérre ;
 Arczába fut, látván ezt a
 Két tanítvány, vére.
 Jézus töri a kenyeret,
 S nekik oda nyújtja,
 És e tényen elenyészik
 Szemeik borúja

Mester, üdvez légy! szól Péter,
 S menne közelébe,
 Hajh! de Jézus eltűnt, s helyén
 Őt nem érheté be.
 ,Nincsen itt! oh hogy előbb Őt
 Nem ismerhettem meg!
 Őt, Uramat, megtartóját
 S őret életemnek!

Hajh! pediglen mily nagy vala
 Kebelünknek élve,
 A midőn a Messiásról
 Oly hévvel beszéle:
 S fejtegette a szent írást
 És a profétákat . . .
 Oh mi sok is van, mit a szem
 Hit nélkül nem láthat!

Szóla Péter . . . s utnak indul
 Még azon órában,
 Még éjfél sincs, s már társai
 Elzárt szállásán van;

S lelkesedve, örömtelve
 Bekiált hozzájuk :
 „Föltámadt az Úr! ha hisztek,
 Őt meglátandjátok!”

Föltámadt az Úr, győzelmet
 Nyerve a halálon,
 Mely azóta nem egyéb, mint
 Csendes, édes álom;
 Melyből egykor halhatatlan
 Létre ébredünk fel:
 S kik hívénk itt, ott örökre
 Élünk Istenünkkel.

HIT, REMÉNY, SZERETET.

A hit égi kegy sugára,
Mely utunkra fényt derít :
Nem téveszt célt, ki e fényre
Bizza élte lépteit.

A remény ír sebeinkre,
A keservben vigaszunk,
Enyhe árny a fáradottnak,
Forrás-viz, ha szomjazunk.

Hit-, reménynyel birni, üdv a
Földi élet utjain :
Általok lesz éldeletté
A nyomor, bu és a kin.

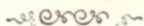
De ez égi két erénynél
Istenibb a szeretet :
Hit, remény csak a határig,
Ez a mennybe bévezet.

És míg ott, az üdv honában,
A mennyország kebelén,
Hit tudássá változik, és
Szép valóvá a remény :

A szeretet hű maradand,
És nem ölt más alakot :
Csakhogy a mi itt ködön át,
Teljes fényben ragyog ott.

S azt, miért itt harczol a szív,
S fél, remeg, hogy elveszit :
Ottan birni fogja, s aggály
Nem zavarja élveit.

Higy, remélj és szeress, ember,
Ha szeretted éltedet :
A hit lépcső, a remény szárny,
Élet s üdv a szeretet.

JÉZUS JERIKÓBAN.

Szent Lukács 19, 1 — 11.

I.

ZACHEUS TŰNŐDÉSE.

Zacheus, a vámszedő, ül
Fényes úri hajlokában ;
Nincs egyedül, körülötte
Unodalmas társaság van :
Ásítózva, boszus arczczal
A komor m u l t ül megette,
Jobbján d i c s s z o m j , balján Mammon,
Ki nyugalmát eltemette.

És előtte a j ö v e n d ő
All komolyan, leplezetten ;
Arcza milyen ? ember szemnek
Fölfedezni lehetetlen.

Nem lehet jó, nem lehet szép
 Lánya lévén a jelennek,
 Kit alig szül anyja, már mint
 Vad ellenség, úgy jelen meg.

Zacheus ur társasága,
 Mint a sírok éje, néma;
 Hallgat ő is . . . s végre felsir :
 „A vagyon nem sokat ér ma!
 Mindenem, de mindenem van,
 Csak az, a mi kéne, nincsen,
 Mi szívemnek üdvet adjon,
 S bánatomban földerítsen.

Nappal, éjjel fáradoztam;
 Végre is mit érek véle?
 Kincs, de hozzá gyöttelelem lett
 Fáradalmim díja, bére!
 Tán reményim teljesültek? . . .
 Hol van a nyug, mit reméltem? . . .
 Üdv helyett a meghasonlás
 Atkos lelke gyöttri élttem!

És mi rég nyom már a bánat !
 Ha tán vágyam jogot sérte,
 Nem bünhődtem-e eléggé ?
 Nem lakoltam-e meg érte ?
 Félre kinzó érzemények !
 Dus vagyok ! .. mért epekednem ? ...
 Csak e kígyót sikerülne
 Nyugra birni kebelemben !

Balga én ! ... hajh, mért is hajta
 Kandiságom a Jordánhoz ?
 Tudhatám-e, hogy keserv lesz,
 Mit majdan ez út reám hoz ?
 Most is itt áll, itt előttem
 Szőr-mezében ama férfi,
 Hangja kedves füleimnek,
 Hajh! de lelkem bántja, sérti.

„Jótét legyen — így rivalga —
 Eltetteknek legfőbb élve ;
 Térjete meg, mielőtt a
 Rosz fát fejsze döntené le :

A bíró itt van!... a rögzött
 Bűnös elvész menthetetlen!...“
 Jót tegyek hát... másnak adjam,
 A mit eddig gyűjtöttem?...“

Nem! hisz ama férfi többé
 Nincs, Heródes sirba tette...
 Hajh! de más, az irgalomnak
 Bátrabb hőse, jött helyette;
 A nagyok bár üldik őt, de
 Győzni nem tud senki rajta,
 Zengő ajka égi hangját
 Csodatettel támogatja.

Mondják : mint a méz, oly édes
 S a velőkig hat igéje;
 Rettegek bár, mondhatatlan
 Vágy ragad, vonz feléje...
 Tán körében, hah körében
 Vége lenne bánatomnak,
 S eltűnnének a keservek,
 A melyek most ölnek, nyomnak!“

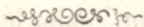

Szölt Zacheus . . s fájo lelke
 Gondolatba mélyedett el,
 S vivni látszék jámbor vágya
 Más hatalmasb érzülettel . . .
 Harcza tart még . . . Életéből
 Multja tükröt tart elébe :
 Belepillant, s mint halotté
 Olyan halvány lesz a képe.

Majd felugrik üllhelyéből . . .
 De creje nem tarthatja :
 Remeg, inog, összeroskad
 Végre a térd ő alatta ;
 Kezei összekulcsolódnak,
 És kinyíló ajakára
 Felszáll megtört kebelének
 Ahítattal telt imája :

„Isten, ura életemnek,
 Hozzád esdek, halld imámat,
 Kútfeje vagy te a jónak,
 Tòled jó a bünbocsánat !

Oh töröld el vétkeimet !
 Jöjj, sugalld, mit cselekedjem ?
 Hogy a multnak rémeitől,
 Azt tevén, megmenekedjem.“

II.

ZACHEUS ÁLMA.

Csendes éj van ! . . . Zacheus is
 Nyugszik ágyán elterülve :
 Hő imáján szívkeserve
 Elpihent, elszenderüle ;
 S ha talán most fölriadna,
 Rá szavakat nem találna,
 Oly mosolygó képeket fest
 Ő elébe édes álma.

Bájligetben, rózsabokrok
 Közt, s platanok enyhe árnyán
 Jár Zacheus, a viruló
 Tájat nézván és csodálván ;
 Majd kosárra szedi, gyűjti
 Szebbjeit a nyílt rózsáknak :
 Lelke örvend . . . hisz rózsái
 Mind aranynyá, gyöngygyé válnak.

Hajlik a nap . . . Zacheus is
 Menne, űzi őt kincsszomja :
 Ah! de nem bir lépni, a kincs
 Fogva tartja, földre nyomja ;
 Küzd . . . egy ifju jön felé s int,
 Hogy kincséből öntene ki ;
 S ő, habár nagy vonakodva,
 Enged mégis végre neki.

A maradt kincs szép felével
 Zacheus most utnak indul,
 Es örül, hogy, bárha drágán,
 Ment s szabaddá lett a kintul.

Uj baj, uj gát . . . ím elébe
 Özvegyek s bus árvák lépnek,
 Fillériért esedezvén
 A könyör szent érzetének.

Ő e népben látja, szánja
 Fukarsága martalékit,
 De szívében nincs segitni
 Kész szeretet, nincs elég hit!
 Jön az ifju, s bátorítja
 A sírókat, éhezőket;
 Zacheus e példán kincse
 Részesivé teszi őket.

Oh ki tudná azt leírni,
 Mit a perczen érze lelke,
 A midőn az adakozás
 Édességét megízlelte!
 A virágzó síkon, ormon
 Édelegve ment előre,
 Társa lőn a szende ifju,
 S nem maradt el többé tőle.

Útasink most egy kies táj
 Közepén, egy halmon állnak,
 Közelén egy virágok közt
 Felmagasló palotának.
 Zacheus néz . . . s tán csalódik ?
 De úgy tetszik a szemének,
 Mintha e szép palotában
 Önnön házat ismerné meg.

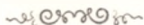
Utitársa a kapuhoz
 Ér, s elöttök az kitarul,
 Megy Zacheus, s a csodálat
 Hangja zeng le ajakárul ;
 Bámulása nő . . . elébe
 Ím a boldog érkezőnek
 Felsugárzó angyalarczczal
 Égileg szép lények jönnek !

Már ben vannak, a palota
 Bájvilágu teremében
 Minden oly szép, legszebb a trón,
 Mely magaslik a középén ;

Még üres, de Zacheusnak
 Őriássá lesz csodája :
 Utitársa méltósággal
 S égi fénynyel lép reája.

Int, s a háznép hódol neki
 Mint királynak, kegyes Urnak ...
 S im Zacheus gyöngyvirági
 Koszorúvá alakulnak ;
 Majd egy angyal lép elő, és
 A király uj intésére
 Ráilleszti a koszorut
 Zacheusnak a fejére.

Nem földi, nem ... égi dal zeng !
 S a mely fokrul fokra hága,
 A dal hangján végtelen lesz
 Zacheusnak boldogsága.
 Zeng a dal még ... de előle
 Angyalok s trón eltűnének,
 Mert fölébredt — bájdalán egy
 Csattogó kis fülmilének.

III.

BARTIMEUSZ, A SZÜLETETT VAK.

Jerikónak kék egére
Fényt lövelve kél a reggel,
Bájsugárit csalogányok
Üdvezelik énekekkel :
Zacheus is kél, s szabadba
Megy, s alá fel jár kertében,
Nézi, nyílnak-e rózsái,
Mint álmában, olyan szépen.

A rózsákat nézi ő, de
Máson jár a gondolatja ;
Küzd, csatáz a zord v a l ó v a l,
Mely örömét elragadta.
S felsohajt : ah mit is ér már
Én nekem e földi élet,
Mely, utána álmainnak,
Oly kopár, oly gyötrővé lett !

De ki tudja nem hozand-e
 Üdvet rám a tünde álom?
 Oh de ama szende ifjat
 Fel lehet-e s hol találnom?
 Hátha ő az, ő, kit látni
 Vágyom mindig jobban, jobban..
 Szólna még, de ím elébe
 Egy kifáradt szolga toppan.

„Jézus itt van városunkban,
 Mond a szolga, és körüle
 Kéj- s örömtől lelkesült nép-
 Sokaság van összegyűlve.
 Sokszor mondád, hogy e látnok-
 Férfit látni mint kívánod:
 Mostan itt van, könnyü leszen
 Szinrül színre Őt meglátnod.“

— És te láttad Őt? „Oh igen!
 Most is ott van tán a vámnál
 Timeinek Bartimeusz
 Nevezetü vak fiánál.“

— És ki az a Bartimeusz ?
 „Ugy, hisz őt te nem ismered,
 Vak, uram, vak, a ki eddig
 Irgalomból ett kenyeret !“

E szavakra Zacheusnak
 Orczájába szállt a vére,
 Elpirúla, visszanézvén
 Irgalmatlan életére ;
 S zavarának hogy a szolga
 Kútfejét ki ne találja,
 Szólt : a vaknál mit kereshet
 Izrael nagy profétája ?

„Azt, uram, mit más szegénynél :
 Boldogítá, jót tett véle,
 Részesíté nagy kegyében,
 Megadá, mit tőle kére.
 De különben Bartimeusz
 E kegyet megérdemelte :
 Mily nemes szív ver mellében,
 Oly nemesen jó a lelke.

Alamizsna fölöslegét
 Híven osztja más szegénynyel,
 S tőlök annyi jóságaért
 Elismerést sem igényel ;
 Istenen csüng szíve, lelke,
 S annak minden gondolatja ;
 S bajai közt a jó Isten
 Dicséretét hangoztatja.

És minő hit él szívében !
 Oh csak Őt, Őt hozza Isten,
 Szóla sokszor, a nyomorral
 Nem fogok én vinni itten ;
 Nagy királyunk szent fiában
 Van törhetlen bizodalmam :
 Ő adand fényt szemeimnek,
 Hogy lássam, kit áld az ajkam !

És ma eljött, kit Timei
 Fia oly rég várva vára,
 Jött az Ur, s ő fölriadván
 Követői hangzajára,

S térdre hullván felkiálta :
 Üdvreményem, bizodalmam !
 Jöjj kegyeddel, oh könyörülj
 Jézus, Dávid fia rajtam !

Váltig inték hallgatásra
 Őt e nép s a tanítványok ;
 Hite készíté őt beszélni,
 Nem figyelt, nem hajta rájok.
 Sőt még jobban s társaért is
 Esde : Add meg, mit ohajtunk !
 Jöjj kegyeddel, oh könyörülj
 Jézus, Dávid fia rajtunk !

Jézus látja Bartimeuszt,
 A hívőt, és a hívőnek
 Keblét, melyből a fohászok
 Hozzá üdvet esdve jönnek,
 S int, vezetnék a született
 Testi vakot Ő elébe ;
 S Bartimeusz hit- s reménytől
 Lelkesülten oda lépe.

„Mit kívánsz, hogy cselekedjem?“
 Ajka zeng a Messiásnak.
 Kérlek, Juda nagy királya,
 Kérlek, Uram, add, hogy lássak,
 Lássak én, s e társam itten,
 Ki, mikép én, hisz te benned;
 Fényt szemünknek más nem adhat,
 Dávid fia! csak kegyelmed.“

Jézus áll az irgalomnak
 Érzetétől áthatottan:
 S a vakoknak szemcihez
 Ér, s mindkettő lát legottan.
 E csodán nép s a volt vakok
 Háladata lelkesülnek . . .
 Hogy tanúja nem lehattél
 Közös lelki örömünknek!

Oh bizonynyal boldog e kor!
 Mert az Isten földre szálla,
 Megjelent, kit várva vártunk,
 Izraelnek nagy királya.

Ellenével a megbántott,
Menny a földdel frigyre lépett :
Visszavette szent kegyébe
Ő, az Ur, a bűnös népet.“

Szolt a szolga, s ura előtt
Meghajolt mély tisztelettel
(A ki éber álmaiból
A végszókra ébredett fel),
S kérte urát sürgetőleg,
Ne mulatna itt sokáig,
Hogyha Júda nagy királyát,
A dicsőet látni vágyik. . . .

Zacheus ur távozót int...
Megy a szolga, fáj a lelke,
Hogy a kulcsot félt urának
Zárt szívéhez föl nem lelte.
Zacheus meg a szabadból
Megy, siet, fut hajlokába,
Hol reá a jobbulásnak
Lelke vár, s most — nem hiába !

IV.

ZACHEUS A FIGEFÁN.

„Lát a vak! s már mennyi élőt
 Halmazott el kegyelemmel!
 Üdvem én is, mond Zacheus,
 Csak körében lelhetem fel.
 Megyek ...“ Indul ... S hogy a napnak
 Hő sugára őt ne érje:
 Dus palástja bő redőit
 Fölemeli a fejére.

Már az utczán kémlelődik ...
 Nyugtalan néz jobbra, balra ...
 De sem innen, sem amonnan
 Zaj a csendet nem zavarja.
 Tépelődve áll ... de ím a
 Háztetők megnépesednek ...
 Még néhány percz ... s zaja hallik
 Egy közlő népseregnek.

Minden arcz a tájra fordul...
 Zacheus megy, fut sietve,
 De a mint az érkezőkhez
 Közelebb jut, tűn a kedve ;
 Mert milyen nagy óhajtása
 A dicsőet, Jézust, látni :
 Égő lelke porhüvelye
 Ép oly törpe, oly parányi.

Néz az égre, jó tanácsot
 Mintha onnan kérne, várna ;
 Visszafordul, s mint a villám
 Pattan fel a fígefára.
 Tágasabb lesz láthatára,
 A porfátyol félre lebben :
 S Jézust, a kit látni vágyott,
 Megpillantja a tömegben.

Közeleg az Ur... Zacheus
 Álmélkodva néz reája,
 Perczről perczre hangosabban
 Ver a szíve, nő csodája.

„Ő az, Ő, mond, ki az éjjel
Almaimban hozzám lépe :
Mint amannak, oly szelíden
Nyájas ennek is a képe.

Jő... megállott... megszólítják...
Nyájas ajka szóra tárul...
Oh csak egy szó, egy igécske
Zengne hozzám ajakárul!
Odaadnám e kegyéért,
Odaadnám fele kincsem!
Mit tegyek, hogy egy szavára
Méltasson, vagy rám tekintsen?“

Jézus látja, gondolati
Zacheusnak hogy min járnak,
És elérvén árnyékába
A tulterhelt figefának,
Szól: „Zacheus szállj le, mert ma
Hajlokodban kell maradnom!“
Vámszedőnk nagy örömének
Nem lehet hű képet adnom.

Száll s repül . . . s egy percz alatt szent
 Lábainál van Urunknak,
 S bárha többen a tömegből
 E látmányon felindulnak,
 Mond: „Uram jöjj, legyen tied
 A mig tetszik kis lakásom !
 Oh légy áldott, hogy betöltöd
 E nagy, e hő óhajtasom ! “

E szavakra közzajongás
 S lárma támad a tömegben :
 „Profétának ily bünöshöz
 Lépní, zugnak, lehetetlen!
 Vagy talán a zsarlást, rablást
 Helyesli e tette által ? ...
 Ő, kit a nép szeret, imád
 És Urának hisz, kiált, vall ? “

Ilyen a nép ! Ilyen a nép !
 Rabja egy-egy rögeszmének :
 Vágjai és szivreményi
 Attól függnek, abban élnek ...

A zsidó nép Messiást várt,
Kinek hősi karja, kardja
Roma népét Palaestina
Szent földéről elzavarja.

S látván Jézus sok csodáit ;
Báj-alakján a fölséget ;
Az erélyt, mely dörge ajkin ;
A fényt, mely szemében égett,
Felkiálta : nem lehet más,
Ő leszen a mi királyunk,
Ki érettünk boszut álljon ;
Benne bátor hőst találunk.

S mostan Őt, kit gondolatban
Már királyul tisztelének,
Hajlokába lépni látván
A nemzet vélt ellenének,
Zúgolódnak ! . . . de Urunk nem
Hajta a nép zúgására,
Zacheushoz ment, ki rája
Csarnokában várva vára.

V.

JÉZUS ZACHEUSNÁL.

Ben van Jézus Zacheusnál,
 Körülette sok a szolgál,
 Mind sűrög, forg, s csak egy sincsen,
 A kinek ne volna dolga :
 Ez vizet hoz, az ezüstből
 Vert medenczét tart kezében,
 Majd Urunknak lábát mossa,
 Szikkasztgatja s törli szépen.

Más csoport, új szolganép jő
 Fűszerekkel telt edénnyel,
 Még néhány percz, s a csarnokban
 Balzsam-illat árad széjjel.

A vendégek úri fényén
 Bámulnak a fogadásnak,
 Sugdozódnak : „Hah! e fősvény
 Nem tévé ezt soha másnak.“

Majd felpattan a diszterem
 Ajtajának kettős szárnya,
 Ott Urunknak követőit
 Új gyönyör, új pompa várja :
 A lak ékes mennyezetét
 Két sor karcsu oszlop tartja,
 Dúsan himzett szőnyegekkel
 Fedvék fala s padozatja.

Ablaki a kertbe nyílnak,
 Honnan léget s illatot kap,
 Gyér sugárban, lomb nyíláson
 Jut oda a lenyugvó nap ;
 De min akkor fölpirosló
 Fénysugári megpihennek,
 Minden édes meglepetést
 Nyujt a szívnek, nyujt a szemnek.

A vendéggel telt teremben
 Nesztelen csend, némaság van,
 Valami nagy s ünnepélyes
 Van e csendben s hallgatásban ;
 Szót cserélni Zacheus sem
 Mer a rég várt Megváltóval,
 Keble dobog .. Végre az Ur
 Fejet csóvál, és megszólal :

„Mennyi fény, és mennyi pompa !
 Monda búsan felsohajtva,
 Ime, megvan, mit Zacheus
 Élte folytán kért s ohajta,
 S mindez itten bő jutalma
 A kitűrés- s fáradságnak ;
 Mert sokat kell tünniök, kik
 Gazdagságra s kincsre vágnak !

S nézzetek szét !... Itten minden
 A lehető fényben ragyog,
 Mesterkézzel ecsetelvek
 A virágok, a csillagok.

És úgy látszik, túlhaladta
Önmagát itt a művészet;
Kár, hogy e mű-remekekben
Magul rejlik az — enyészet.

Min az ember annyit türve
Tizedekig fáradozott,
Oh mi gyakran alig él túl
Egy vésteljes pillanatot!
S jaj a szívnek, a mely benne
Egyedüli kéjt talál, —
Bálványának düledéke
Örök álmot hoz reája!

Nyugodjunk, vagy pazaroljunk,
Nem gondolván a jövőre?
Oh sőt inkább!... Csak ki tölcsap
A határon, az a — dőre.
A tulságok közt vonul el
A rögzös, de biztos ösvény;
A fecsérő „tőled“ vész el,
„Hozzád“ sülyed el a fősvény.

Menny az ember élte célja,
 Kincs az egyik eszköz rája ;
 Ki az eszközt célnek nézi,
 A mennyet föl nem találja.
 A szerencse lágy ölében
 Tán örülhet vagyonának :
 De előtte mindörökre
 Az egek bezárva állnak.

Vagy ki Istent nem kereste,
 S folytán földi életének
 Szeme előtt szüntelen a
 Földi kincsek lebegének,
 S mint a rezgő nyárfa lombja
 A vagyonért úgy remegett :
 Egy ily árva földi lénynek
 Nyissa meg az Ur az eget ?

Vagy ki bármily aljas eszközt
 Gyors kezekkel megragada,
 Mihelyest azt kincshozónak
 Festé lelke bős szózata ;

S ki aranyért jogot s törvényt
Megtapodni nem rettegett :
A jó Isten s igaz Isten
Annak nyissa meg az eget ?

Vagy kinek az árva előtt
Ajtaja be vala zárva,
Szíve soha meg nem lágyult
A nyomor s kin bús jajára ;
És ki sírt, ha más örvendett,
És örült, ha más kesergett :
Ily szük keblü földi lénynek
Nyissa meg az Űr az eget ?

Ki széttépte, elvetette
Élte legszebb kötelmeit,
Ha ez áron bár parányi
Haszonhoz is juthatni hitt ;
Ki nejének nem volt férje,
Gyermekének gyöngéd atyja :
A jó Isten, kegyes Isten
A mennyet ily lénynek adja ?

Nem, nem, soha föl nem tárul,
 S nem fogadja be azt az ég,
 Ki a Mammon, e kemény ur
 Szolgájává aljasodék.
 Még a teve is könnyebben
 Hajtható a tűfokon át,
 Mint meglássa Istent, a ki
 Bálványozza a vagyonát!“

Jézus hallgat... Ujra csend van...
 Zacheusban egy percz alatt,
 Melyet olyan régen ápol,
 Testet ölte a gondolat.
 Megy Urunkhoz, s vetvén rája
 Egy könyörgő tekintetet,
 Kebelének bőségéből
 Ajkin a szó megercdett:

,Uram, híved áll előtted,
 Monda ő, oh hagyj szólanom!
 Átviharzott életemben
 Ez legelső boldog napom.

Látlak, s mi több, hajlokomban !
 Tedd teljessé e kegyedet :
 Add, hogy éljek a nagy égnek
 Tetsző jámbor s szent életet.

Im bevallom bűnös-voltom,
 Jeleül mély bánatomnak
 Szegényeknek osztogatom
 Felét minden vagyonomnak !
 S kit megcsaltam, s ki miattam
 A bu öröm-kelyhét iszsza :
 Annak hünnel birt vagyonát
 Négyszerezve adom vissza ‘

Zacheus szólt... Jézus vette
 Át fonalát a beszédnek :
 „Ime, monda, eme megtért
 Szívügyai betelének !
 En mondom ezt, ki a bűnös
 Váltóságára vagyok küldve.
 Halljátok szóm : Zacheusnak
 És e háznak ma lett üdve !

Név szerint volt eddig ő csak
 Ivadéka Ábrahámnak,
 Mert szent őse közt s közöttte
 A bünök rést szaggatának ;
 De hogy ő a jámborságnak
 Ösvényére visszalépe,
 Ábrahámnak Istene őt
 Visszavette szent kegyébe.

S itt némelyek zúgolódtak,
 Hogy e bűnös házba léptem ;
 Mondtam, s mondom a bűnösök
 Váltságára czéloz éltem :
 Nem jövék, hogy eltiporjam
 A gyarlókat s tévedőket,
 De jövék, hogy fölemeljem,
 S megnyerjem a mennynek őket.“

Szent örömnék hajlokáva
 Lett a megtért bűnös háza ;
 Vendégség lőn, s a szegénynyel
 A dus együtt lakomáza.

Zacheus ott sürge köztök
Adományit osztogatva,
Szent tetszéssel nézte őt az
Elhagyottak édes atyja.

Vétkesebb most mint volt hajdan,
Ki mulandó kincsnek hódol,
S ki magának borjut alkot
A halomra gyült vagyonból.
Semmiségnek rabja lenni
Most a kegyek korszakában ...
Oh e tényben, legszebb néven,
Menthetetlen balgaság van !

CZÉLHOZ ÉRTEM..

Célhoz értem... félre teszlek
Egy időre kedves lantom,
A nyugalmat, mint utjából
Megtért vándor úgy ohajtom.
Ám legyen meg... szállj pihenni
Gyöngé testem, hogy a lélek,
Míg te nyugszol, függetlenül
Éljen benső élettének.

Nézzünk vissza!.. Megdaloltam,
Kit gyarló ész meg nem érthet;
Zengtem Őt, ki testet ölte
Szeretetből, ember, érted...

Majd kitártam kebelemnek
Eddig titkolt érzeményit,
S elbeszéltem, vágyó lelkem
Mit remél fen, s mitől fél itt ..

Lesz-e hasznuk dalaimnak ?
Gyúl-e láng a jég-szivekben ?
Fog-e csak egy szív szeretni
Téged, Jézus, melegebben ?
És ki eddig szent nevednek
Hallására felkaczagott,
Hajt-e térdet te előtted,
Vagy csak emel-e kalapot?

Fog-e nyerni tisztelőket,
Mely az égből jött le, a hit ?
Látandom-e terjedezni
Üdvadó fénysugarait ?
Vagy mint eddig ez örök láng,
Ezerektől észrevétlen,
Keveseknek fog lobogni,
Mint pásztortűz a sötétben ?

S majd ha kinra kint kívánni
 Hallják e bú ölte szivet,
 Hidegen nem mondják-e : „lám,
 A rajongás mire vihet?“
 Megértik-e édességét
 A megtört szív fájdalmának,
 Ők, kik élvez csak a gyönyör
 Puha karjain találhatnak?

De mi ez, hogy én e szerény
 Mű hatásán tünölődöm?
 A legépebb mag jövője
 Bizonytalan itt a földön.
 Ha jó földbe hull, örömet
 Hoz a jámbor magvetőnek;
 Hogyha roszba : szántóföldén
 Csipkebokrok, tüskék nőnek.

S a ki jóért, nemesért küzd,
 Várhat-e itt méltánylatot?
 Koszorúkat itt jutalmul
 Melyik buzgó fej aratott?

Kik fajuknak üdveért itt
 Mindent, mindent áldozának,
 Hosszan üldött martaléki
 Lettenek a zord halálnak!

S ki vagyok, hogy e dicsőkhöz
 Emelem föl a szememet?
 Sajka, mely a tengerárból
 Ki csak nem rég menckedett;
 Gyöngé hang egy jobb időnek
 Lelkesítő dallamából;
 Pusztaságon nőtt virág, mit
 Harmatával a menny ápol;

Porló mohos düledéke
 Egy hajdanta büszke várnak;
 Kert, a melynek dult kapui
 Az ellenek tárva állnak;
 Elhagyott fa, melynek egy-két
 Lomb pótolja hullt virágít;
 Fénysugárka, mely egy gunyhót
 Tán nagy bajjal megvilágít! —

JEGYZETEK.

ELŐHANGOK . . .

¹⁾ „arra vagyok küldve.“

Álprofétául magamat feltolni semmi kedvem nem lévén, minden félreértés elhárítása végett ki kell jelentenem, hogy itt nem rendkívüli isteni felhatalmazásról, hanem csak azon kegyelemről van a szó, mely szerint Isten országának terjesztésére hívja, az anyaszentegyház által elválasztva és küldve vagyok, hogy az Istentől nyert ajándokok mértéke és minősége szerint a hivek üdvén munkálkodjam. A költői tehetség is Isten ajándoka ; s hogy azt, mint az Ur szolgálja, csak az Ur céljaira használhatom, — világos! . . .

²⁾ . . . . . annak

A ki engem küldött . . .

Kinek másnak, mint az anyaszentegyháznak, vagy ha úgy tetszik, Jézus Krisztusnak. „So ist denn die sichtbare Kirche, . . . der unter den Menschen in menschlicher Form fortwährend erscheinende, stets sich erneuende, ewig sich verjüngende Sohn Gottes.“ Möhler. Symb. pag. 337.

HÁLÁS SZAMARIAI.

³⁾ „Lóg a bárány“

A megtisztult belpoklosok nevében bemutatandó bűnadozat szertartásai megírva Mózes III. k. 24. fejezetében. A

Szepesi-féle szent írásban a vulgata idézett fejezetének 24. verse így van fordítva : „És vevén a pap a vétékért való bárányt, és a lóg olajt, e m e l j e f e l e g y ü t t.

Bloch Móríc z a héber szöveget így fordította : „És vegye a pap a Lóg olajt, és lógassa meg a pap Jehova előtt.“

En Bloch fordítását fogadtam el, mert a Budán kiadott .Biblia Sacra'ban a l e v a v i t szóra e jegyzet áll : „Modum levandi magis indicat iteratio seu Diplosis verbi hebraici, quod agitationem significat : et agitavit agitatione coram Domino. Fere ut sacerdotis nostri thuribulum simul agitant et levant.“

Csekélység ! de szükségesnek láttam megjegyezni, ne-hogy valaki tréfának vegye a dolgot.

